

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av mervärdesskattelagen och av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att i mervärdesskattelagen och i lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen görs de ändringar som förutsätts i Europeiska gemenskapens direktiv om mervärdesbeskattningen av elektroniska produkter.

Propositionen gäller radio- och televisionsutskickningar samt vissa elektroniska tjänster som förmedlas via de elektroniska nätverken, t.ex. adb-program, samt olika informations-, kultur- och underhållningstjänster. I enlighet med direktivet skulle man uppbära gemenskapens mervärdesskatt då tjänsten är avsedd att konsumeras inom gemenskapen. Företag etablerade utanför gemenskapen skulle bli skyldiga att i Finland betala skatt för elektroniska produkter som de sålt till här bosatta eller etablerade konsumenter. I fråga

om elektroniska tjänster skulle man ta i bruk en särskild ordning där en säljare etablerad utanför gemenskapen via skatteförvaltningen i en enda medlemsstat som säljaren valt kunde sköta sina med beskattningen sammanhängande deklarations- och betalningsförpliktelser gentemot samtliga medlemsstater.

I propositionen föreslås dessutom att man klargör reglerna om handeln med elektroniska tjänster mellan medlemsstaterna.

Därtill föreslås att samtliga mervärdesskattskyldiga skulle kunna göra sina registreringsanmälningar och skattedeclarationer i elektronisk form.

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2003 och avses bli behandlad i samband med den.

Lagarna avses träda i kraft den 1 juli 2003.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1. Inledning	3
2. Nuläge.....	3
2.1. Europeiska gemenskapens nuvarande lagstiftning.....	3
2.2. Nationell lagstiftning.....	3
3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen.....	4
3.1. Allmänt.....	4
3.2. Ändringar av mervärdesskattelagen	5
3.2.1. Definitionen av tjänster	5
3.2.2. Beskattningsort och skattskyldighet.....	5
3.2.3. Skattesatsen	6
3.2.4. En särskild ordning för elektroniska tjänster	6
3.2.5. Elektroniska deklarationer.....	7
3.3. Stadgandena om Åland.....	8
4. Rådets förordning	10
5. Propositionens verkningar	10
5.1. Ekonomiska verkningar	10
5.2. Administrativa verkningar.....	10
6. Ärendets beredning.....	11
7. Andra omständigheter som inverkat på propositionen	11
7.1. Samband med andra propositioner	11
7.2. Samband med internationella fördrag och förpliktelser	11
DETALJMOTIVERING	12
1. Motivering av lagförslagen.....	12
1.1. Mervärdesskattelagen.....	12
1.2. Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen	14
2. Ikraftträdande	16
LAGFÖRSLAGEN	17
om ändring av mervärdesskattelagen.....	17
om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen	19
BILAGA	21
PARALLELLTEXTER	21
om ändring av mervärdesskattelagen.....	21

om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen	25

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

Europeiska unionens råd godkände den 7 maj 2002 ett direktiv och en förordning angående mervärdesskattning av elektroniska tjänster; rådets direktiv 2002/38/EG om ändring och ändring för begränsad tid av direktiv 77/388/EEG vad gäller mervärdesskatteordningen för radio- och televisionssändningar samt vissa tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg samt rådets förordning (EG) nr 792/2002 om ändring för en begränsad tid av förordning (EEG) nr 218/92 om administrativt samarbete inom området för indirekt beskattning (mervärdesskatt) när det gäller ytterligare åtgärder för elektronisk handel.

Det nya direktivet och förordningen gäller mervärdesskattningen av elektroniska produkter, det vill säga radio- och televisionssändningar samt vissa andra tjänster som tillhandahålls i elektronisk form. Genom dem ändras de bestämmelser om gemenskapens mervärdesskattesystem som ingår i rådets direktiv 77/388/EEG om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt; enhetlig beräkningsgrund (nedan sjätte mervärdesskattedirektivet) samt i rådets förordning (EEG) nr 218/92 av den 27 januari 1992 om administrativt samarbete inom området för indirekt beskattning (mervärdesskatt).

Det nya direktivet och förordningen är baserade på Europeiska gemenskapernas kommissions förslag den 7 juni 2000 till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EEG) nr 218/92 om administrativt samarbete inom området för indirekt beskattning (mervärdesskatt) och förslag till rådets direktiv om ändring av direktiv 77/388/EEG vad gäller mervärdesskatteordningen för vissa tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg; KOM(2000)349 slutlig. De godkända bestämmelserna avviker till vissa delar från kommissionen ursprungliga förslag.

År 1997 påbörjade man inom gemenskapen en utredning som den elektroniska handelns

inverkan på beskattningen. Redan då kunde man se att denna handels utveckling och tillväxt kommer att innebära nya utmaningar för beskattningssystemen. I den nya elektroniska verksamhetsmiljön befinner sig köparna och säljarna i allt större omfattning i olika länder och säljarna har ofta inga som helst förbindelser med köparens land. På grund av att sådan internationell affärsverksamhet blir allt allmännare ansåg man det vara nödvändigt att utreda de problem som denna utveckling kommer att förorsaka för de nuvarande beskattningssystemens funktion.

Enligt en utredning av kommissionen, som blev färdig år 1998, kommer de nuvarande beskattningsmekanismerna och -reglerna i många fall att vara tillräckliga för att trygga skatteuppbörden också i den nya elektroniska verksamhetsmiljön. I sådana fall då fysiska varor beställs via internet kan man t.ex. tillämpa samma regler som i fråga om den traditionella postorderförsäljningen. Dessa leveransers tilltagande volym förutsätter i alla fall att man i framtiden förenklar importprocedurerna. Man konstaterade att beskattningen av produkter som tillhandahålls till konsumenterna på elektronisk väg uppställer särskilda problem. Dessa leveranser innebär ett helt nytt slags affärsverksamhet som inte kunde tas i beaktande då det sjätte mervärdesskattedirektivet stiftades. Man konstaterade att lösningen av problemet kräver internationellt samarbete på grund av den elektroniska handelns natur.

På sommaren 1998 publicerade kommissionen rekommendationer om beskattningen av elektronisk handel, KOM(98)374. På basen av dessa rekommendationer godkände ECOFIN-rådet den 6 juli 1998 beskattningsprinciper för elektronisk handel. Enligt den första huvudprincipen behövs inga nya skatter för elektronisk handel, utan beskattningen skall ske genom att justera existerande beskattningsformer. I den andra huvudprincipen konstateras att elektroniska produkter är tjänster och inte varor. Enligt den tredje principen skall elektroniska produkter som konsumeras inom

gemenskapen också beskattas där. På motsvarande sätt skall ingen skatt uppbäras i gemenskapen för produkter som konsumeras utanför denna.

Ovannämnda principer blev i sak godkända på internationell nivå av representanter för både regeringarna och näringslivet vid OECD:s konferens om elektronisk handel i Ottawa på hösten 1998 (Electronic Commerce; Taxation Framework Conditions). Även inom OECD fastställdes man sålunda principen att konsumtionsskatter skall uppbäras där konsumtionen äger rum.

Avsikten med ifrågavarande nya direktiv och förordning är att ändra gemenskapens mervärdesskattelagstiftning så att elektroniska produkter enligt ovannämnda på internationell nivå godkända principer kan beskattas där de konsumeras.

Det nya direktivet innebär att Finlands mervärdesskattelagstiftning ändras så att den motsvarar gemenskapens lagstiftning.

2. Nuläge

2.1. Europeiska gemenskapens nuvarande lagstiftning

Sjätte mervärdesskattedirektivet innehåller detaljerade bestämmelser om beskattningsorten, dvs. i vilket land olika tjänster skall beskattas. I direktivet har man dock inte särskilt beaktat internationell affärsverksamhet som gäller elektroniska produkter.

Enligt direktivets artikel 9 punkt 1 och 2, som tillämpas på elektroniska produkter, har tjänster som av företag etablerade i tredje länder säljs inom gemenskapen till andra kunder än näringsidkare som huvudregel varit befriade från gemenskapens mervärdesskatt. Det beror på att beskattningsorten för tjänster i allmänhet är det land där säljaren har sin hemort, eller sitt fasta driftsställe. Då säljaren är etablerad i ett land där inga konsumtionsskatter uppbärs på sådana tjänster har säljaren kunnat sälja produkterna helt och hållet utan skatt. Säljare etablerade inom gemenskapen måste däremot betala mervärdesskatt för motsvarande tjänster.

Enligt sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9.2.e skall elektroniska tjänster som

en säljare etablerad utanför gemenskapen tillhandahåller till inom gemenskapen etablerade näringsidkare som huvudregel beskattas inom gemenskapen. Den omvända skattskyldighet (köparen är skattskyldig) som tillämpas på sådan försäljning garanterar i de flesta fall att beskattning äger rum. I dessa bestämmelser har man i alla fall inte på ett heltäckande sätt tagit alla elektroniska tjänster i beaktande.

Enligt tidigare bestämmelser har inom gemenskapen etablerade företag i vissa fall kunnat bli skyldiga att betala skatt för försäljning av elektroniska produkter utanför gemenskapen.

Elektroniska produkter som säljare etablerade inom en medlemsstat säljer till konsumenter bosatta i en annan medlemsstat beskattas i säljarens stat. Elektroniska produkter som säljs till näringsidkare etablerade i en annan medlemsstat beskattas som huvudregel i köparens stat.

De nuvarande bestämmelserna gör det inte möjligt att inom gemenskapen beskatta alla elektroniska produkter som konsumeras där och inte heller att från skatt befria alla produkter som konsumeras utanför gemenskapen. Detta medför att inom gemenskapen etablerade tjänsteleverantörer utsätts för skadlig konkurrensnedvridning i förhållande till företag etablerade utanför gemenskapen.

2.2. Nationell lagstiftning

Mervärdesskattelagen

De bestämmelser i mervärdesskattelagen (1501/1993) som gäller elektroniska produkter motsvarar bestämmelserna i sjätte mervärdesskattedirektivet innan det nya direktivet trädde i kraft. Man har inte i lagen speciellt tagit i beaktande internationell affärsverksamhet som gäller elektroniska produkter, utan beskattningen av dem bestäms enligt de allmänna reglerna för beskattning av tjänster. Bestämmelserna om beskattningsort för ifrågavarande tjänster ingår i lagens 64 och 68 §.

Beskattningsorten för elektroniska tjänster som säljs till konsumenter bosatta inom gemenskapen bestäms enligt huvudregeln gällande beskattningslandet för tjänster.

Enligt 64 § mervärdesskattelagen anses en tjänst ha sålts i Finland om den överläts från ett här i landet befintligt fast driftsställe. Om en sådan tjänst inte överläts från ett fast driftsställe i Finland, anses den ha sålts i Finland om säljaren har sin hemort här. Stadgandet motsvarar sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9 punkt 1.

Enligt skattepraxis kan man på de flesta elektroniska tjänster tillämpa stadgandet om försäljningsland för immateriella tjänster i 68 § mervärdesskattelagen. Enligt detta lagrum anses en tjänst ha sålts i Finland om köparen här har ett fast driftsställe till vilket tjänsten överläts. Om tjänsten inte överläts till ett fast driftsställe i Finland eller utomlands, har den sålts i Finland om köparen har sin hemort här i landet. Om köparen har sin hemort inom gemenskapen, tillämpas stadgandet bara i det fall att köparen är näringsidkare. Stadgandet motsvarar sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9.2.e.

Då företag som är etablerade utanför gemenskapen erbjuder elektroniska tjänster till konsumenter i Finland blir tjänsterna inte beskattade här på grund av stadgandet i 64 §. Elektroniska tjänster som utanför gemenskapen etablerade säljare säljer till i Finland beskattas som huvudregel i Finland med stöd av lagens 68 § och på försäljningen tillämpas omvänd skattskyldighet. Om man inte kan tillämpa 68 § på sådana tjänster, tillämpas 64 §, i vilket fall ingen skatt skall betalas i Finland för sådan försäljning.

För elektroniska produkter som i Finland etablerade säljare säljer till konsumenter eller näringsidkare utanför gemenskapen betalas som huvudregel ingen skatt i Finland med stöd av 68 § mervärdesskattelagen. Om man inte kan tillämpa 68 § på sådana tjänster, tillämpas 64 §, i vilket fall skatt skall betalas i Finland för sådan försäljning.

Elektroniska tjänster som i en annan medlemsstat etablerade säljare säljer till konsumenter med hemort i Finland beskattas i säljarens medlemsstat. På motsvarande sätt beskattas enligt 64 § mervärdesskattelagen i Finland sådana tjänster som i Finland etablerade säljare säljer till konsumenter med hemort i en annan medlemsstat.

Elektroniska produkter som i en annan medlemsstat etablerade säljare säljer till i Finland etablerade näringsidkare beskattas i huvudsak i Finland enligt lagens 68 §. Om man inte kan tillämpa 68 § på sådana tjänster, tillämpas 64 § och tjänsten beskattas inte i Finland. På motsvarande sätt beskattas i köparens medlemsstat sådana tjänster som i Finland etablerade säljare säljer till i en annan medlemsstat etablerade näringsidkare, varför ingen skatt betalas i Finland för dessa tjänster. Om det är fråga om sådana tjänster på vilka man inte tillämpar 68 §, utan 64 §, skall skatt dock betalas i Finland.

Gällande lagstiftning gör det alltså inte möjligt att här beskatta alla elektroniska produkter som utanför gemenskapen etablerade företag säljer för konsumtion i Finland. Dessutom befriar gällande lagstiftning inte entydigt alla elektroniska produkter som säljs utanför gemenskapen från skatt i Finland. Gällande mervärdessbeskattning medför därför motsvarande konkurrensnackdel för i Finland etablerade säljare som också för andra inom gemenskapen etablerade företag.

Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

Enligt protokoll nr 2 till fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen (FördrS 103/94) (Ålandsprotokollet) räknas Åland inte till gemenskapens skatteteritorium i fråga om mervärdesskattelagstiftningen. Undantaget innebär bl.a. att mervärdesskattesystemet för den gemenskapsinterna handeln mellan medlemsstaterna inte tillämpas på varuhandeln mellan gemenskapens skatteteritorium och Åland. Bland annat genom stadgandena om beskattningsort påverkar undantaget också mervärdessbeskattningen av tjänstehandeln mellan Åland och medlemsstaterna. Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdess- och accislagstiftningen (1266/1996), nedan undantagslagen, innehåller specialstadgandena om mervärdessbeskattningen av handeln mellan Åland och gemenskapen.

Beskattningsorten för handeln med

elektroniska produkter vid affärsverksamhet som gäller Åland bestäms för närvarande av stadgandena i 64 och 68 § mervärdes-skattelagen samt 7 a § undantagslagen för Åland. Handeln med elektroniska produkter mellan ett land utanför gemenskapen och Åland beskattas på samma sätt som handeln mellan tredje land och fastlands-Finland. Försäljning till konsumenter bosatta i landskapet förblir obeskattad och försäljningen till näringsidkare beskattas som huvudregel i Finland. Försäljning från Åland utanför gemenskapen är som huvudregel befriad från skatt i Finland. Beskattningen av handeln med elektroniska produkter mellan Åland och en annan medlemsstat än Finland avviker från skattereglerna för handeln mellan fastlands-Finland och andra medlemsstater. Tjänster som säljs från en annan medlemsstat till i landskapet bosatta konsumenter eller till där etablerade näringsidkare beskattas som huvudregel i Finland. Tjänster som på Åland etablerade företag säljer till konsumenter bosatta i andra medlemsstater beskattas i Finland och motsvarande försäljning till näringsidkare beskattas som huvudregel i köparens medlemsstat. Tjänstehandeln mellan Åland och det övriga Finland beskattas på samma sätt som försäljning i hemlandet.

3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

3.1. Allmänt

Målet för det nya direktivet om elektroniska produkter är att möjliggöra beskattning i gemenskapen av sådana produkter som konsumeras inom gemenskapens territorium samt att eliminera den konkurrenssnedvridning mellan företag etablerade inom och utanför gemenskapen som förorsakas av de nuvarande stadgandena. Dessutom strävar man genom direktivet att förenkla skatteuppbörden för både företagen och för skattemyndigheterna i den elektroniska miljö där affärsverksamhet bedrivs.

Det nya direktivet gäller endast elektroniska produkter. Utom kommersiella radio- och televisionsutsändningar räknas också vissa

via de elektroniska nätverken distribuerade elektroniska tjänster, såsom adb-program och -spel samt olika informations-, kultur- och underhållningsprogram till denna kategori av tjänster. Direktivet gäller inte varor som beställs via de elektroniska nätverken, men som tillhandahålls fysiskt på traditionellt sätt. Inga ändringar sker i fråga beskattningen av sådana varor.

Enligt det nya direktivet är utanför gemenskapen etablerade säljare skyldiga att betala skatt för de elektroniska produkter som de säljer till konsumenter med hemort i gemenskapen. Skatt skall betalas till varje medlemsstat där sådana säljare har konsumenter som kunder. För att minska de administrativa kostnaderna för företagen tar man i fråga om elektroniska tjänster i bruk en särskild ordning där säljaren kan sköta sina anmälnings- och betalningsförpliktelser via skatteförvaltningen i en enda medlemsstat. Denna förutsätter att man skapar ett system för informationsutbyte och betalning medlemsstaterna emellan. Rådets förordning 792/2002 innehåller stadganden om detta.

Enligt det nya direktivet är också elektroniska produkter som säljs från en ort utanför denna till näringsidkare etablerade inom gemenskapen föremål för heltäckande beskattning i gemenskapen. Beskattningsorten är den stat där köparen är etablerad och köparen är skattskyldig. Säljaren behöver alltså inte registrera sig inom gemenskapen för sådan försäljning.

Enligt de nya bestämmelserna är försäljning av elektroniska produkter utanför gemenskapen i alla avseende befriad från skatt.

Beskattningen av elektroniska produkter som säljare etablerade i en medlemsstat säljer till konsumenter bosatta i en annan medlemsstat förblir oförändrad. Såsom förut sker beskattningen i den medlemsstat där säljaren är etablerad.

Försäljning av elektroniska produkter till näringsidkare etablerade i en annan medlemsstat beskattas i alla avseende i köparens stat och man tillämpar omvänd skattskyldighet.

För att förenkla uppfyllandet av de förpliktelser som ansluter sig till skattskyldigheten förpliktar direktivet medlems-

staterna att till de skattskyldiga erbjuda en möjlighet att i elektronisk form till skattemyndigheterna avge sin registreringsanmälan och andra deklARATIONER i samband med beskattningen.

Den särskilda ordningen för elektroniska produkter som tillämpas på säljare etablerade utanför gemenskapen är avsedd att bli temporär. Den är i kraft tre år från det att direktivet försätts i kraft. En fortsatt tillämpning av systemet förutsätter ett nytt beslut av rådet. Den temporära tillämpningen sammanhänger med planerna på att i framtiden ta i bruk ett elektroniskt skatteuppbördssystem för att debitera, deklarerar, uppbära och fördela skatt.

Direktivet skall sättas i kraft i nationell lagstiftning den 1 juli 2003.

Direktivet förutsätter att mervärdesskattelagen ändras så att den motsvarar direktivets stadganden. Dessutom medför direktivet att undantagslagen för Åland måste ändras så att Ålands ställning som ett område utanför gemenskapens skatteteritorium tas i beaktande.

Trots att direktivets stadganden om elektronisk handel är i kraft endast temporärt, verkar det sannolikt att systemet i en eller annan form kommer att fortsätta efter tre år. Därför föreslås att ändringarna av Finlands mervärdesskattelagstiftning görs i form av permanenta lagändringar. Avsikten är att göra eventuella ändringar av de nu föreslagna stadgandena efter det att nya lösningar på gemenskapsnivå har klarat.

3.2. Ändringar av mervärdesskattelagen

Det föreslås att mervärdesskattelagen ändras så att finsk mervärdesskatt skulle uppbäras på försäljning av elektroniska produkter från en ort utanför gemenskapen då tjänsten är avsedd att konsumeras i Finland. Å andra sidan skulle tjänster som konsumeras utanför gemenskapen inte beskattas i Finland. Till lagen skulle fogas stadganden om den speciella ordning som skulle tillämpas på säljare som inte är etablerade inom gemenskapen. Stadgandena om beskattningsort för försäljning av elektroniska produkter mellan Finland och andra medlemsstater skulle göras klarare.

Därtill skulle samtliga skattskyldiga ges rätt att skicka till beskattningen hörande deklARATIONER på elektronisk väg.

3.2.1. Definitionen av tjänster

Direktivet

Enligt de nya strecksatser som fogats till det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9.2 e tillämpas den nya stadgandena om elektroniska produkter på radio- och televisionsutsändningar samt på elektroniska tjänster. Med radio- och televisionsutsändningar skulle man avse traditionella avgiftsbelagda radio- och televisionsutsändningar. Detta begrepp skulle dock inte omfatta tillhandahållandet av nya slags tjänster slag via internet. Däremot skulle man tillämpa stadgandena om elektroniska tjänster på sådan verksamhet.

En förteckning över sistnämnda finns i direktivets bilaga L. Förteckningen är illustrativ och inte uttömmande, varför direktivet också tillämpas på tjänster av motsvarande typ som tillhandahålls elektroniskt.

I bilaga L nämns följande tjänster som tillhandahålls i elektronisk form:

- 1) tillhandahållande och härbärgering av webbplatser samt distansunderhåll av programvara och utrustning;
- 2) tillhandahållande av programvara och uppdatering av denna;
- 3) tillhandahållande av bilder, texter och uppgifter samt av databasåtkomst;
- 4) tillhandahållande av musik, filmer och spel, inbegriper hasardspel och spel om pengar, samt av politiska, kulturella, konstnärliga, idrottsliga, vetenskapliga eller underhållningsbetonade sändningar eller tilldragelser;
- 5) tillhandahållande av distansundervisning.

I bilaga L definieras dessutom begreppet elektronisk tjänst. I bilagan fastställs att om en person som tillhandahåller en tjänst och hans kund kommunicerar via e-post skall detta inte i sig betyda att den utförda tjänsten är en elektronisk tjänst.

En tjänst skall tillhandahållas kunden i elektronisk form för att det skall vara fråga om en i direktivet avsedd elektronisk tjänst. I

direktivet definieras inte närmare vad som avses med att tillhandahålla en tjänst i elektronisk form. En sådan definition fanns i kommissionens förslag. Enligt förslaget avses med begreppet "tillhandahålla på elektronisk väg" överföring som initialt sänds iväg och tas emot på destinationsorten med hjälp av utrustning för behandling (däribland digital kompression) och lagring av data och som i sin helhet överförs och tas emot via tråd, radio, optiska eller andra elektroniska medel, inbegripet TV-sändningar enligt direktiv 89/552/EEG och radiosändningar. Begreppet skulle inte omfatta tillhandahållande av elektroniskt material i fast form, t.ex. CD- eller DVD-disketter. Fast ovan nämnda definition inte har intagits i direktivet illustrerar den vad som i direktivet avses med tillhandahållande i elektronisk form.

Det nya direktivet gäller inte teletjänster. Beskattningen av dem förblir oförändrad.

Mervärdesskattelagen

Också de nya stadganden angående elektroniska tjänster som skall införas i mervärdesskattelagen skulle tillämpas på radio- och televisionsutsändningar samt på elektroniska tjänster.

Elektroniska tjänster skulle definieras enligt bilaga L.

3.2.2. Beskattningsort och skattskyldighet

Direktivet

Orten där elektroniska tjänster utförs, dvs. beskattningsorten bestäms i enlighet med mervärdesskattedirektivets artikel 9 punkt 1, med de nya strecksatser som fogas till punkt 2 led e, med det nya led f som fogas till nämnda punkt 2 samt med det ändrade tredje inledande stycket och punkt 4 i den ändrade punkt 3.

Beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar samt för elektroniska tjänster i de fall då i en medlemsstat etablerade företag säljer tjänsterna till någon annan än en näringsidkare, dvs. till konsumenter bosatta i en annan medlemsstat, bestäms enligt mervärdesskattedirektivets artikel 9 punkt 1.

Orten där tjänsten tillhandahålls, dvs. beskattningsorten är då det land där säljaren har sin affärsverksamhet eller sitt fasta driftsställe, varifrån tjänsten tillhandahålls. I avsaknad av en sådan ort eller fast driftsställe är säljarens hemort också beskattningsort.

De nya strecksatserna till mervärdesskattedirektivets artikel 9 punkt 2 led e innehåller stadganden om beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar samt för elektroniska tjänster då ett inom gemenskapen etablerat företag säljer tjänsterna till köpare utanför gemenskapen, eller till näringsidkare etablerade i en annan medlemsstat, eller då ett företag etablerat utanför gemenskapen säljer tjänsterna till inom gemenskapen etablerade näringsidkare. Beskattningsorten för dessa tjänster är då det land där köparen har sin affärsverksamhet eller sitt fasta driftsställe dit tjänsten tillhandahålls. Om en sådan ort inte finns, är beskattningsorten köparens hemort eller permanenta bostadsort. Då sådan försäljning äger rum till inom gemenskapen etablerade näringsidkare är köparen skattskyldig enligt direktivets artikel 21 punkt 1 led b.

I sjätte mervärdesskattedirektivets ändrade artikel 9 punkt 4 stadgas om beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar då utanför gemenskapen etablerade säljare tillhandahåller tjänsterna till inom gemenskapen bosatta personer som inte är näringsidkare. Beskattningsorten skulle då bestämmas enligt artikel 9 punkt 3 led b. Detta innebär att beskattningsorten för dessa tjänster är den medlemsstat där köparen har sin hemort, dock under förutsättning att tjänsten verkligen konsumeras och utnyttjas på denna medlemsstats territorium.

I sjätte mervärdesskattedirektivets nya led f i artikel 9 punkt 2 stadgas om beskattningsorten för elektroniska tjänster då utanför gemenskapen etablerade säljare tillhandahåller tjänsterna till inom gemenskapen bosatta andra personer än näringsidkare. Beskattningsorten för dessa tjänster är det land där köparen har sin hemort, eller där han eller hon är bosatt eller stadigvarande vistas.

Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9 punkt 3 kan medlemsstaterna för att undvika dubbelbeskattning, utebliven beskattning eller snedvridning av konkur-

rensen, i fråga om tjänster som avses i punkt 2 e, anse att den ort där tjänsterna tillhandahålls inom medlemsstatens territorium i alla fall befinner sig utanför gemenskapen, om tjänsten de facto utnyttjas och konsumeras utanför gemenskapen. Den ort där tjänster tillhandahålls utanför gemenskapen kan anses befinna sig inom en medlemsstats territorium, om tjänsten de facto utnyttjas och konsumeras inom nämnda territorium. Enligt den inledande meningen till den ändrade punkt 3 får medlemsstaterna inte tillämpa detta stadgande på elektroniska tjänster som säljs till andra kunder än näringsidkare. Orten där elektroniska tjänster tillhandahålls till konsumenter bestäms alltså i samtliga fall enligt köparens ovannämnda bosättningsort.

Mervärdesskattelagen

Mervärdesskattelagen föreslås bli ändrad så att beskattningsorten och skattskyldigheten gällande radio- och televisionsutsändningar samt elektroniska tjänster skulle bestämmas i enlighet med stadgandena i det nya direktivet. Motsvarande stadganden tillämpas för närvarande på teletjänster.

Beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar samt för elektroniska tjänster skulle vara i Finland då utanför gemenskapen etablerade säljare säljer tjänsten till konsumenter, dvs. till andra personer än näringsidkare, som är bosatta i Finland. Konsumenten skulle anses vara bosatt i Finland om tjänsten tillhandahålls till köparens fasta driftsställe i Finland eller om köparen är bosatt här.

Enligt sjätte mervärdesskattedirektivets ändrade artikel 9 punkt 4 skall medlemsstaterna tillämpa punkt 3 led b på sådana radio- och televisionsutsändningar som tillhandahålls av utanför gemenskapen etablerade säljare och som de säljer till konsumenter med hemort i en medlemsstat. Detta innebär att beskattningsorten för dessa tjänster bestäms enligt den ort där tjänsterna de facto används och konsumeras. Eftersom det skulle vara svårt att fastställa var tjänsterna de facto används och konsumeras skulle beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar bestämmas enligt den stat där köparen har sin hemort, på samma sätt som beskattningsorten för

elektroniska tjänster. Motsvarande praxis har tidigare valts i fråga om teletjänster, vilkas beskattningsort bestäms enligt samma stadgande i direktivet.

I ovannämnda fall skulle säljaren vara skattskyldig. Om köparen är en juridisk person som inte är näringsidkare skulle köparen dock enligt de allmänna reglerna vara skattskyldig. I fråga om elektroniska tjänster skulle omvänd skattskyldighet dock endast tillämpas på sistnämnda köpare, om säljaren inte använder den speciella ordningen för elektroniska tjänster.

Beskattningsorten skulle vara i Finland också då utanför gemenskapen etablerade säljare säljer radio- och televisionsutsändningar eller elektroniska tjänster till i Finland etablerade näringsidkare. Näringsidkarna skulle anses vara etablerade i Finland om de har ett fast driftsställe i Finland dit tjänsten tillhandahålls, eller om köparens hemort är här. I dessa fall skulle köparen vara skattskyldig.

Då radio- och televisionsutsändningar eller elektroniska tjänster säljs till konsumenter eller till näringsidkare med hemort utanför gemenskapen skulle tjänsterna inte beskattas i Finland, utan i det land där köparen är bosatt.

Enligt nuvarande praxis skulle beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar och elektroniska tjänster vara i Finland då i Finland etablerade säljare säljer tjänsterna till konsumenter bosatta i en annan medlemsstat. På motsvarande sätt skulle sådana tjänster inte beskattas i Finland, utan i säljarens hemland, om i en annan medlemsstat etablerade säljare säljer tjänsterna till konsumenter bosatta i Finland.

Beskattningsorten för radio- och televisionsutsändningar samt för elektroniska tjänster skulle vara i Finland också då i en annan medlemsstat etablerade näringsidkare säljer tjänsterna till i Finland etablerade näringsidkare. Köparen skulle vara skattskyldig. På motsvarande sätt skulle sådana tjänster inte beskattas i Finland, utan i köparens hemland, om i Finland etablerade säljare säljer tjänsterna till konsumenter med hemort i en annan medlemsstat.

Av praktiska orsaker skulle i lagen inte intas stadganden enligt sjätte mervärdes-

skattedirektivets artikel 9 punkt 3, vilken ger möjlighet att fastställa beskattningsorten på basen av den ort där tjänsten de facto används och konsumeras.

För att säljaren vid köptillfället skall kunna fatta ett riktigt beslut om beskattningen borde säljaren känna till köparens status, dvs. om köparen är en näringsidkare eller en privat konsument, samt köparens hemstat. Beslutsfattandet skulle underlättas genom att säljaren bereds möjlighet att genom det s.k. VIES-systemet och genom köparens mervärdesskattenummer kontrollera om kunden är en inom gemenskapen etablerad näringsidkare. Enligt den nya förordningen är medlemsstaterna skyldiga att bereda säljaren möjlighet att på elektronisk väg få bekräftelse på att kundens mervärdesskattenummer är i kraft. Inom OECD utreds som bäst användbara metoder för att fastställa köparens status och hemstat. Ett tillvägagångssätt som baserar sig på köparens egen anmälan och där man också, beroende på affärsverksamhetens omfattning och natur, kan tillämpa andra tekniska metoder för att konstatera hemstaten har vunnit omfattande understöd. Avsikten är att slutföra utredningsarbetet under första hälften av år 2003.

3.2.3. Skattesatsen

Direktivet

Det nya direktivet medför inga förändringar av den skattesats som tillämpas på elektroniska produkter. Såsom tidigare tillämpas den allmänna skattesatsen på elektroniska tjänster. För klarhets skull har dock ett nytt fjärde stycke fogats till det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 12.3 a. Såsom tidigare kan man tillämpa en reducerad skattesats på radio- och televisionsutsändningar.

Mervärdesskattelagen

Enligt mervärdesskattelagen är den allmänna skattesatsen 22 procent. Denna allmänna skattesats skulle såsom hittills tillämpas på i Finland sålda kommersiella radio- och televisionsutsändningar och på elektroniska tjänster. En reducerad skattesats på 8 procent skulle fortfarande tillämpas på de ersättning-

ar baserade på televisionsavgifter som Rundradion Ab samt Ålands Radio och TV Ab erhåller.

3.2.4. En särskild ordning för elektroniska tjänster

Direktivet

Artikel 26 c som fogats till det sjätte mervärdesskattedirektivet gäller den nya särskilda ordning för skattedeklaration och – betalning som skall tillämpas på elektroniska tjänster. De stadganden om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna som ordningen förutsätter ingår i en ny rådets förordning.

Enligt de ändrade stadgandena om beskattningssort skulle säljare etablerade utanför gemenskapen bli skyldiga att betala skatt till varje medlemsstat där de har konsumenter som kunder. Avsikten med den nya förordningen är att göra det möjligast enkelt för sådana företag att sköta sina skatteförpliktelser. Därför har de beretts möjlighet att sköta sina förpliktelser centralt med hjälp av skatteförvaltningen i en medlemsstat som företaget valt. Beskattningsrätten tillkommer i alla fall konsumtionsstaten och skattesatsen bestäms också enligt denna stats stadganden.

Den särskilda ordningen tillämpas på försäljning av elektroniska tjänster till konsument, dvs. till andra än näringsidkare, av säljare som inte är etablerade inom gemenskapen. Ordningen tillämpas inte på radio- och televisionsutsändningar.

Artikelns punkt A innehåller definitioner av de centrala begreppen i den särskilda ordningen:

— Med icke-etablerad skattskyldig avses en skattskyldig person som varken har etablerat sin rörelse eller har något fast driftsställe inom gemenskapens territorium och som inte heller på annat sätt måste registreras för skatteändamål enligt artikel 22.

— Elektroniska tjänster och tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg betyder sådana tjänster som avses i artikel 9.2 e sista strecksatsen.

— Med registreringsmedlemsstat avses den medlemsstat som den icke-etablerade skattskyldiga personen väljer att kontakta för att

anmäla när dennes verksamhet i egenskap av skattskyldig person inom gemenskapens territorium inleds i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

— Med konsumtionsmedlemsstat avses den medlemsstat där tillhandahållandet av de elektroniska tjänsterna anses äga rum enligt artikel 9.2 f.

— Med mervärdesskattedeclaration avses en redogörelse som innehåller den information som behövs för att fastställa vilket skattebelopp som skall betalas i varje medlemsstat.

Enligt punkt B första punkten skall medlemsstaterna tillåta att icke-etablerade skattskyldiga personer som tillhandahåller elektroniska tjänster till icke skattskyldiga personer som är etablerade, är bosatta eller stadigvarande vistas i en medlemsstat utnyttjar en särskild ordning. Denna ordning skall tillämpas för alla sådana tillhandahållanden inom gemenskapen.

Enligt punktens andra punkt skall icke-etablerade skattskyldiga personer till registreringsmedlemsstaten anmäla när deras verksamhet som skattskyldiga personer inleds, upphör eller förändras på ett sådant sätt att de inte längre omfattas av den särskilda ordningen. Denna anmälan skall göras på elektronisk väg. Anmälan om när den skattepliktiga verksamheten inleds skall innehålla följande detaljer för registreringen: namn, postadress, elektroniska adresser, inbegripet webbplatser, nationellt skattnummer, om ett sådant finns, och en anmälan om att personen inte är registrerad för mervärdesskatteändamål inom gemenskapen. Icke-etablerade skattskyldiga personer skall till registreringsmedlemsstaten anmäla eventuella ändringar av den information som har lämnats.

Enligt tredje punkten skall registreringsmedlemsstaten registrera de icke-etablerade skattskyldiga personerna med hjälp av ett individuellt nummer. På grundval av den information som används för denna registrering får konsumtionsmedlemsstaterna upprätta egna registreringssystem. Registreringsmedlemsstaten skall på elektronisk väg underrätta de icke-etablerade skattskyldiga personerna om tilldelade registreringsnummer.

Enligt fjärde punkten skall registreringsmedlemsstaten stryka icke-etablerade skatt-

skyldiga ur registret om de anmäler att de inte längre tillhandahåller elektroniska tjänster, om det på annat sätt kan antas att deras skattepliktiga verksamhet har avslutats, om de inte längre uppfyller de nödvändiga kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller om de ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

Enligt femte punkten skall icke-etablerade skattskyldiga personer på elektronisk väg till registreringsmedlemsstaten inge en mervärdesskattedeclaration för varje kalenderkvartal oberoende av om någon elektronisk tjänst har tillhandahållits eller inte. Declarationen skall inges inom 20 dagar efter utgången av den rapporteringsperiod som declarationen gäller. Denna skall innehålla registreringsnumret och, för varje konsumtionsmedlemsstat där skatt skall betalas, det totala värdet, minus mervärdesskatt, på de tillhandahållna elektroniska tjänsterna under rapporteringsperioden samt det totala beloppet på motsvarande skatt. Tillämpliga skattesatser och den totala skatten skall också anges.

Enligt sjätte punkten skall mervärdesskattedeclarationen göras i euro. De medlemsstater som inte har antagit euron får begära att declarationen görs i deras nationella valuta. Om tillhandahållandet har skett i andra valutor skall växelkursen för den sista dagen i skatteperioden användas när mervärdesskattedeclarationen upprättas. Växlingen skall göras efter de växelkurser som offentliggörs av Europeiska centralbanken.

Enligt sjunde punkten skall icke-etablerade skattskyldiga personer betala mervärdesskatten samtidigt som declarationen inges. Betalningen skall göras till ett bankkonto i euro, som har angetts av registreringsmedlemsstaten. De medlemsstater som inte har antagit euron får begära att betalningen görs till ett bankkonto i deras egen valuta.

Enligt åttonde punkten skall icke-etablerade skattskyldiga personer som utnyttjar den särskilda ordningen, i stället för att göra avdrag i enlighet med detta direktiv, beviljas återbetalning i enlighet med direktiv 86/560/EEG. De begränsningar enligt prövning, varom stadgas i artikel 2.2 och 2.3 samt artikel 4.2 i direktiv 86/560/EEG tillämpas dock inte på återbetalning avseende de elektroniska tjäns-

ter som omfattas av den särskilda ordningen. Enligt nionde punkten skall icke-etablerade skattskyldiga föra så detaljerade räkenskaper över de transaktioner som omfattas av den särskilda ordningen att konsumtionsmedlemsstatens skatteförvaltning kan avgöra om den mervärdesskattedeclaration som avses i punkt 5 är korrekt. Dessa räkenskaper skall på begäran göras tillgängliga på elektronisk väg för registreringsmedlemsstaten och för konsumtionsmedlemsstaten. Räkenskaperna skall bevaras i tio år efter utgången av det år då transaktionen genomfördes.

Enligt tionde punkten skall artikel 21.2 b inte tillämpas på icke-etablerade skattskyldiga som har valt att följa den särskilda ordningen. Därför kan skattemyndigheterna inte kräva att sådana företag tillsätter en skattebetalningskyldig skatterepresentant.

Mervärdesskattelagen

Det föreslås att till mervärdesskattelagen fogas stadganden gällande den deklarations- och redovisningsordning för elektroniska tjänster mellan de skattskyldiga och skatteförvaltningen som förutsätts i direktivet. Stadganden om det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna som ordningen förutsätter ingår i rådets nya förordning, varför inga stadganden i lag behövs om detta.

Utanför gemenskapen etablerade säljare kunde sköta sina skattemässiga förpliktelser via skatteförvaltningen i den medlemsstat som säljaren själv har valt. Denna förvaltning skulle förmedla informationen och skatten till konsumtionsmedlemsstaten. Till mervärdesskattelagen skulle fogas stadganden för de fall att säljaren skulle besluta att sköta sina förpliktelser via Finlands skatteförvaltning. Dessutom skulle till lagen fogas stadganden om beskattningsförfarandet i fråga om skatt som skall betalas till Finland för det fall att en skattskyldig väljer en annan medlemsstat som registreringsmedlemsstat.

Enligt direktivet skulle den särskilda ordningen tillämpas på utanför gemenskapen etablerade företags försäljning av elektroniska tjänster till konsumenter, dvs. till andra än näringsidkare. Ordningen kunde utnyttjas endast av sådana säljare vilkas hemort eller fasta driftsställe inte befinner sig inom

gemenskapens territorium och som inte av annan orsak än den särskilda ordningen är skyldiga att registrera sig som skattskyldiga inom gemenskapen.

Den särskilda ordningen skulle tillämpas på samtliga elektroniska tjänster som inom gemenskapen säljs till konsumenter. Utom försäljning till privatpersoner skulle ordningen också gälla försäljning till juridiska personer som inte är näringsidkare. Omvänd skattskyldighet alltså inte tillämpas på sistnämnda försäljning.

Enligt direktivet skulle säljare som önskar utnyttja ordningen vara skyldiga att till registreringsmedlemsstaten göra en elektronisk anmälan när deras verksamhet inleds inom gemenskapens territorium och att i anmälan lämna de i direktivet uppräknade registreringsuppgifterna. Om en säljare väljer Finland som registreringsmedlemsstat skulle han eller hon här införas i ett särskilt identifieringsregister. Sådana säljare skulle inte införas i det allmänna registret över mervärdesskattskyldiga.

Skatteperioden för säljare som använder den särskilda ordningen skulle vara ett kalenderkvartal. I skattedeclarationen skulle uppges de i direktivet uppräknade uppgifterna specificerade enligt konsumtionsmedlemsstat och de declarationen skulle avges elektroniskt inom 20 dagar efter skatteperiodens slut. Skatten skulle betalas samtidigt. Säljare som valt Finland som registreringsmedlemsstat skulle vara skyldiga att avge skattedeclaration och att betala skatten här.

Skattskyldiga som använder den särskilda ordningen skulle inte ha rätt att avdra den mervärdesskatt som ingår i förvärv gjorda i Finland. Däremot skulle de ha rätt till den återbäring som nämns i 122 § mervärdesskattelagen.

Enligt direktivet skulle säljaren vara skyldig att ha en tillräckligt detaljerad bokföring över sina affärstransaktioner som faller inom den särskilda ordningens ram och att på uppmaning ställa uppgifterna till registrerings- och konsumtionsmedlemsstatens förfogande på elektronisk väg.

Om säljaren väljer en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat, skulle denna medlemsstat införa säljaren i sitt eget identifieringsregister och ge säljaren ett iden-

tifieringsnummer. Dessutom skulle registreringsmedlemsstaten sköta om mottagningen av skattedeklarationer och –betalningar samt sköta om distributionen av uppgifter och av skatter till konsumtionsmedlemsstaterna. Eftersom sådana säljare skulle vara skattskyldiga också i Finland skulle de införas i det identifieringsregister som Finland upprätthåller i egenskap av konsumtionsmedlemsstat. I fråga om den skatt som skall betalas till Finland skulle man på sådana säljare tillämpa samma beskattningsförfarande som på säljare som valt Finland till registreringsmedlemsstat. Säljarna skulle inte heller i detta fall införas i det allmänna registret över mervärdesskattskyldiga.

3.2.5. Elektroniska deklarerationer

Direktivet

Genom direktivets artikel 2 har ändrats artikel 22 som finns i det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 28 h så att de skattskyldiga ges möjlighet att göra till beskattningen hörande anmälningar och deklarerationer på elektronisk väg.

De nya stadgandena gäller samtliga skattskyldiga och inte endast företag som idkar elektronisk handel, eller utländska företag. Enligt de nya stadgandena skall medlemsstaterna, i enlighet med villkor som de själva fastställer, bereda de skattskyldiga möjlighet att på elektronisk väg lämna uppgift om när deras verksamhet som skattskyldig inleds, förändras eller upphör, inlämna skattedeklaration, uppgift om sin affärsverksamhet under hela året samt sina sammandragsdeklarerationer om sin gemenskapsinterna försäljning. Medlemsstaterna kan också kräva att uppgifterna och deklarerationerna görs elektroniskt.

Mervärdesskattelagen

I enlighet med direktivet skulle samtliga skattskyldiga ges möjlighet att avge de till mervärdesskattningen hörande deklarerationer och anmälningarna i elektronisk form. Detta skulle gälla anmälan om att verksamheten inleds, ändras eller upphör, skattedeklarationer, ansökan om förskottsåterbäring och sammandragsdeklarerationer om ge-

menskapsintern försäljning. För närvarande står möjligheten att göra elektroniska skattedeklarationer endast till buds för finska skattskyldiga. Dessutom gäller denna möjlighet bara skattedeklarationer och sammandragsdeklarerationer över den gemenskapsinterna handeln.

Direktivet gör det också möjligt för medlemsstaterna att kräva att ovannämnda deklarerationer och anmälningar görs elektroniskt. En sådan allmän förpliktelse skulle dock inte intas i mervärdesskattelagen. De som använder den speciella ordningen för elektroniska tjänster skulle dock på i direktivet förutsatt sätt vara skyldiga att avge sina deklarerationer och anmälningar elektroniskt.

3.3. Stadgandena om Åland

Det nya direktivet förutsätter att också undantagslagen för Åland ändras så att Ålands ställning som ett område utanför gemenskapens skatteteritorium tas i beaktande.

Det föreslås att man tillämpar samma principer på elektronisk försäljning mellan Åland och länder utanför gemenskapen samt mellan Åland och gemenskapens andra medlemsstater än Finland som man tillämpar på handeln mellan det övriga Finland och tredje länder. Samma principer som man tillämpar på Finlands interna handel skulle också tillämpas på handeln med tjänster mellan Åland och det övriga Finland. I fråga om teletjänster har man förfarit på samma sätt. I fråga om elektroniska tjänster skulle man dock bli tvungen att göra vissa undantag från dessa principer, betingade av den särskilda ordningen för sådana tjänster.

Försäljning av tjänster från en ort utanför gemenskapen till Åland

Radio- och televisionsutsändningar sålda från en ort utanför gemenskapen till konsumenter bosatta på Åland, dvs. till andra än näringsidkare, skulle beskattas i Finland. En konsument skulle anses vara bosatt på Åland om tjänsten tillhandahålls till köparens i landskapet befintliga fasta driftsställe, eller om köparens hemort är på Åland. Säljaren skulle vara skattskyldig och han eller hon skulle vara skyldig att betala skatt en-

ligt de allmänna reglerna. Säljaren skulle införas i det allmänna registret över mervärdes-skattskyldiga och han eller hon skulle ha normal avdragsrätt för i Finland gjorda förvärv. Då tjänsterna säljs till juridiska personer som inte är näringsidkare skulle köparen vara skattskyldig enligt de allmänna reglerna. Beskattningen skulle alltså vara den samma som i fråga om motsvarande försäljning till på fastlands-Finland bosatta köpare.

Också elektroniska tjänster som säljs från en ort utanför gemenskapen till på Åland bosatta konsumenter skulle beskattas i Finland. Den i direktivet nämnda särskilda ordningen gäller endast försäljning till inom gemenskapens territorium bosatta konsumenter, varför den inte skulle tillämpas då köparen är bosatt inom landskapet. Detta skulle innebära att säljare utanför gemenskapen skulle bli tvungna att parallellt tillämpa två olika ordningar då de säljer samma tjänster till konsumenter bosatta i landskapet och i det övriga Finland. Eftersom detta skulle komplicera beskattningen föreslås att man skulle tillämpa den särskilda ordningen på elektroniska tjänster som säljs från en ort utanför gemenskapen till i landskapet bosatta konsumenter i de fall då Finland är säljarens registreringsmedlemsstat. Eftersom direktivet inte innehåller stadganden om det beskattningsförfarande som skall tillämpas på Åland torde direktivet inte ställa hinder i vägen för ett sådant förfarande.

Skattskyldiga som är etablerade utanför gemenskapen, som tillämpar den särskilda ordningen och som har valt Finland som registreringsmedlemsstat skulle alltså i sin till den särskilda ordningen hörande skattedeclaration också deklarerat sin försäljning till i landskapet bosatta konsumenter och sådana skattskyldiga skulle betala skatt för denna försäljning inom ramen för den särskilda ordningen. Detta skulle gälla också försäljning till juridiska personer som inte är näringsidkare, eftersom man inom den särskilda ordningen inte skulle tillämpa omvänd skattskyldighet på sådan försäljning. Beskattningsförfarandet skulle alltså vara det samma, oberoende av om köparen är bosatt i landskapet eller annorstädes i Finland.

Om säljaren har valt en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat

skulle man i Finland tillämpa en liknande särskild ordning på försäljning till konsumenter bosatta i landskapet. Säljaren skulle dock vara förpliktad att skilt deklarerat och betala skatt för sådan försäljning direkt till skatteförvaltningen i Finland, eftersom de andra medlemsstaterna inte skulle vara skyldiga att tillämpa den särskilda ordningen på sådan försäljning. Sådana skattskyldiga skulle alltså deklarerat sin försäljning till konsumenter bosatta inom gemenskapen, inklusive i fastlands-Finland, och skulle betala skatt för försäljningen till registreringsmedlemsstaten. Försäljning till i landskapet bosatta konsumenter skulle deklarerat till Finland med en skattedeclaration enligt den särskilda ordningen och skatt för denna försäljning skulle också betalas i Finland. För övrigt skulle man i Finland tillämpa ett beskattningsförfarande enligt den särskilda ordningen på sådana säljare.

Personer som säljer elektroniska tjänster, som är etablerade utanför gemenskapen och som inte kan, eller inte vill tillämpa den särskilda ordningen på sin försäljning till konsumenter bosatta inom gemenskapen skulle bli skyldiga att betala skatt för sin tjänsteförsäljning till på Åland bosatta konsumenter enligt de allmänna reglerna. Beskattningsförfarandet skulle då vara det samma som det som tillämpas på radio- och televisionsut-sändningar.

Radio- och televisionsut-sändningar och elektroniska tjänster som utanför gemenskapen etablerade säljare tillhandahåller till näringsidkare etablerade på Åland skulle beskattas i Finland. Köparen skulle vara skattskyldig, varför säljaren inte i Finland skulle införas i registret över mervärdes-skattskyldiga. Säljaren skulle ha rätt att få i 122 § mervärdes-skattelagen avsedd återbäring för sina förvärv i Finland. Beskattningsförfarandet skulle alltså vara det samma som det som tillämpas på motsvarande försäljning till i fastlands-Finland etablerade näringsidkare.

Försäljning av tjänster till Åland från en annan medlemsstat

Försäljning av radio- och televisionsut-sändningar och av elektroniska tjänster från en annan medlemsstat till på Åland bosatta

konsumenter skulle beskattas i Finland. Detta arrangemang skulle vara nödvändigt för att sådan försäljning inte skulle förbli helt obeskattad. Enligt sjätte mervärdesskattedirektivet är sådana tjänster befriade från skatt i den stat där säljaren är etablerad.

Säljaren skulle vara skattskyldig och skulle vara skyldig att betala skatt i Finland enligt allmänna regler. Säljaren skulle införas i registret över mervärdesskattskyldiga och han eller hon skulle ha normal avdragsrätt för sina förvärv i Finland. Då tjänsten säljs till juridisk personer som inte är näringsidkare skulle köparen dock vara skattskyldig enligt de allmänna reglerna. Den i direktivet nämnda särskilda ordningen skulle inte gälla för dessa tjänster, eftersom ordningen endast tillämpas på säljare etablerade utanför gemenskapen.

I en annan medlemsstat etablerade säljare skulle bli tvungna att tillämpa två olika förfaranden då de säljer elektroniska produkter till i Finland bosatta privatpersoner. Säljaren skulle bli skyldig att betala skatt till Finland för sin tjänsteförsäljning till på Åland bosatta och till sin egen etableringsstat för försäljning till annorstädes i Finland bosatta privatpersoner.

Radio- och televisionsutsändningar och elektroniska tjänster som i en annan medlemsstat etablerade säljare säljer till på Åland etablerade näringsidkare skulle beskattas i Finland. Köparen skulle vara skattskyldig, varför säljaren inte i Finland skulle införas i registret över mervärdesskattskyldiga. Säljaren skulle ha rätt att få i 122 § mervärdesskattelagen avsedd återbäring för sina förvärv i Finland. Beskattningsförfarandet skulle alltså vara det samma som det som tillämpas på motsvarande försäljning till i fastlands-Finland etablerade näringsidkare.

Försäljning av tjänster till Åland från orter annorstädes i Finland

Radio- och televisionsutsändningar samt elektroniska tjänster som annorstädes i Finland etablerade säljare säljer till på Åland bosatta konsumenter, eller till där etablerade näringsidkare, skulle på nuvarande sätt beskattas som inhemsk försäljning. Säljaren skulle alltså vara skyldig att betala skatt för

denna försäljning enligt allmänna regler.

Försäljning av tjänster från Åland utanför gemenskapen

Radio- och televisionsutsändningar och försäljning av elektroniska tjänster från landskapet utanför gemenskapen skulle vara befriade från skatt i Finland. Detta skulle gälla försäljning till både konsumenter och till näringsidkare.

Försäljning av tjänster från Åland till andra medlemsstater

Skatt skulle inte mera uppbäras i Finland för radio- och televisionsutsändningar som på Åland etablerade säljare säljer till konsumenter bosatta i andra medlemsstater. Detta skulle vara nödvändigt för att undvika dubbelbeskattning. Enligt direktivet beskattas sådana tjänster i den stat där köparen är bosatt. Säljaren skulle alltså vara skyldig att betala skatt i köparens hemstat enligt där gällande stadganden.

Skatt skulle inte heller uppbäras i Finland för elektroniska tjänster som säljs från Åland till konsumenter med hemort i andra medlemsstater. Enligt direktivet beskattas sådana tjänster i den stat där köparen är bosatt.

Eftersom Åland utgör ett område utanför gemenskapens skatteteritorium skulle i landskapet etablerade säljare av elektroniska tjänster kunna tillämpa den i direktivet nämnda särskilda ordningen, om de uppfyller de övriga förutsättningarna för att tillämpa ordningen.

Enligt direktivet är en förutsättning för att tillämpa den särskilda ordningen för elektroniska tjänster att den skattskyldige inte inom gemenskapens territorium utövar sådan verksamhet för vilken han eller hon borde registreras i gemenskapen enligt artikel 22. Enligt direktivet skall skattskyldiga införas i registret över mervärdesskattskyldiga om de inom gemenskapens territorium utövar försäljning som medför avdragsrätt, eller har vissa gemenskapsinterna varuförvärv. Detta gäller dock inte sådan försäljning inom gemenskapens territorium för vilken köparen är skattskyldig.

På Åland etablerade skattskyldiga införs i

samma allmänna register över mervärdes-skattskyldiga som i fastlands-Finland etablerade skattskyldiga. Detta beror på att det inte finns något behov av ett skilt register för Åland, eftersom samma skatteförvaltning uppbär skatt och övervakar beskattningen i hela landet. Skilda register skulle komplicera förfarandet och skulle öka de administrativa kostnader som beror på skattegränsen.

Eftersom registreringen av på Åland etablerade skattskyldiga inte beror på direktivets stadganden, utan på praktiska orsaker finns det inga hinder för sådana företag att tillämpa den särskilda ordningen, om de inte i fastlands-Finland utöver sådan verksamhet för vilken de enligt direktivet borde registreras. På Åland etablerade skattskyldiga kunde alltså inom landskapet utöva annan skattepliktig verksamhet utan att det hindrar tillämpningen av den särskilda ordningen.

Om på Åland etablerade skattskyldiga väljer Finland som registreringsmedlemsstat, skulle de deklarerat sin försäljning av elektroniska tjänster till konsumenter bosatta i andra medlemsstater i sin skattedeklaration enligt den särskilda ordningen och skulle betala skatt för denna försäljning inom ramen för den särskilda ordningen på samma sätt som andra skattskyldiga som använder ordningen. Detta skulle då också gälla försäljning till fastlands-Finland eller till konsumenter bosatta i landskapet. Eftersom säljarna är etablerade i Finland har de dock normal avdragsrätt, eller i mervärdesskattelagen 131 § avsedd återbäringsrätt, för förvärv i Finland. För att få återbärning av den skatt som ingår i deras förvärv skulle sådana skattskyldiga bli tvungna att tillämpa också det allmänna beskattningsförfarandet.

Om i landskapet etablerade säljare av elektroniska tjänster som registreringsmedlemsstat väljer en annan stat än Finland, skulle de i registreringsmedlemsstaten deklarerat sin försäljning av elektroniska tjänster till gemenskapen, dvs. till fastlands-Finland och till de övriga medlemsstaterna, och skulle betala skatt för denna försäljning i registreringsmedlemsstaten. Sådana säljare skulle tillämpa det allmänna beskattningsförfarandet på försäljning till i landskapet bosatta konsumenter och skulle skilt betala skatt i Finland för denna försäljning. Den skatt som skall be-

talas för försäljning till i landskapet bosatta konsumenter skulle deklarerat med samma skattedeklaration som inköpen i samband med hela verksamheten.

På Åland etablerade säljare som tillämpar den särskilda ordningen på sin försäljning av elektroniska tjänster kunde i landskapet utöva också annan skattepliktig verksamhet, t.ex. varuförsäljning. Det allmänna beskattningsförfarandet skulle tillämpas på denna andra försäljning. I fråga om förfarandet skulle det inte ha någon betydelse om Finland eller någon annan medlemsstat är registreringsmedlemsstat.

På Åland etablerade säljare som beslutar att tillämpa den särskilda ordningen på sin försäljning av elektroniska tjänster skulle införas i identifieringsregistret. Sådana säljare skulle också införas i registret över mervärdesskattskyldiga på grund av de avdrag som ansluter sig till verksamheten samt även i avseende på annan möjlig skattepliktig verksamhet.

På Åland etablerade säljare av elektroniska tjänster som inte kan eller inte vill tillämpa den särskilda ordningen skulle i köparens hemstat betala skatt för sin försäljning till konsumenter med hemort i andra medlemsstater enligt de regler som där gäller. Beskattningsförfarandet skulle då vara det samma som i fråga om radio- och televisionutsändningar.

Försäljning av radio- och televisionutsändningar och av elektroniska tjänster från landskapet till i andra medlemsstater etablerade näringsidkare skulle inte ens till någon del påföras skatt i Finland. Enligt direktivet beskattas dessa tjänster i vederbörande medlemsstat genom att tillämpa omvänd skattskyldighet, varför säljaren inte är skyldig att registreras sig där.

Försäljning av tjänster från Åland annorstädes i Finland

Försäljning av radio- och televisionutsändningar samt av elektroniska tjänster från landskapet annorstädes i Finland, både till konsumenter och till näringsidkare, skulle på nuvarande sätt beskattas såsom intern försäljning i Finland.

Om i landskapet etablerade säljare dock tillämpar den särskilda ordningen för elektroniska tjänster på sin försäljning inom gemenskapens territorium, skulle de deklarerera också sin försäljning till konsumenter i fastlands-Finland inom ramen för den särskilda ordningen och skulle betala skatt på ovan beskrivet sätt.

Försäljning av tjänster på Åland

Försäljning av radio- och televisionsutskändningar och av elektroniska tjänster i landskapet till där bosatta eller etablerade konsumenter och näringsidkare skulle på nuvarande sätt beskattas såsom intern försäljning i Finland.

Om i landskapet etablerade säljare dock tillämpar den särskilda ordningen för elektroniska tjänster på sin försäljning inom gemenskapens territorium och om Finland skulle vara registreringsmedlemstat, skulle de deklarerera också sin försäljning till konsumenter i landskapet inom ramen för den särskilda ordningen och skulle betala skatt på ovan beskrivet sätt.

4. Rådets förordning

De stadganden om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna som den nya deklara-tions- och betalningsordningen förutsätter ingår i rådets nya förordning 792/2002 om ändring för en begränsad tid av förordning (EEG) nr 218/92 om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna.

Enligt förordningens ändrade artikel 1 andra stycket omfattar förordningens tillämpningsområde numera också informationsutbytet enligt den speciella ordningen för elektroniska tjänster och därtill hörande överföring av medel mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter, förutom att förordningen redan tidigare omfattade affärstransaktioner i samband med den gemenskapsinterna handeln.

Enligt den ändrade artikel 6.4 skall de behöriga myndigheten i varje medlemsstat se till att personer som tillhandahåller elektroniska tjänster har möjlighet att få bekräftelse på giltigheten av en viss persons mervärdesskatte-nummer. Tidigare har denna förpliktelse endast omfattat personer som bedriver affärsverksamhet i samband med den gemenskapsinterna handeln. Dessutom innehåller stadgandet en ny förpliktelse för medlemsstaterna att enligt det i artikel 10 stadgade komitologiförfarandet lämna denna information på elektronisk väg.

Den till förordningen fogade nya avdelning III A innehåller stadganden om de till den

speciella ordningen hörande betalningarna och informationsutbytet.

Enligt den nya artikel 9 b skall informationen från icke-etablerade skattskyldiga personer till registreringsmedlemsstaten om när deras verksamhet inleds lämnas på elektronisk väg. De tekniska detaljerna, inbegripet ett gemensamt elektroniskt meddelande, skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 10. Registreringsmedlemsstaten skall överföra informationen, inbegripet det gemensamma elektroniska meddelandet, till de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna på elektronisk väg inom tio dagar från utgången av den månad då informationen mottagits från den icke-etablerade skattskyldiga personen. Registreringsmedlemsstaten skall utan dröjsmål på elektronisk väg informera de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna om en icke-etablerad skattskyldig stryks ur registret.

Enligt den nya artikel 9 c skall mervärdesskattedeklarationen lämnas på elektronisk väg. De tekniska detaljerna fastställs i enlighet med förfarandet i artikel 10. Registreringsmedlemsstaten skall överföra informationen till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten på elektronisk väg inom tio dagar från utgången av den månad då skattedeklarationen mottogs. De medlemsstater som har begärt att deklarationer skall göras i en annan nationell valuta än euro skall omvandla beloppen till euro efter den växelkurs som gällde för skatteperiodens sista dag. Omvandlingen skall göras efter de växelkurser som offentliggörs av Europeiska centralbanken. Registreringsmedlemsstaten skall på elektronisk väg till konsumtionsmedlemsstaten överföra den information som krävs för att koppla varje inbetalning till den relevanta deklarationen.

Enligt den nya artikel 9 d gäller den för medlemsstaternas behöriga myndigheter stadgade skyldigheten att uppehålla och att förvara en elektronisk databas för behandlingen av den information de mottagit också den information om registreringar och skattedeklarationer som registreringsmedlemsstaten insamlat enligt den särskilda ordningen.

Enligt förordningen artikel 9 e skall registreringsmedlemsstaten se till att det belopp som icke-etablerade skattskyldiga

personer har betalat överförs till de bankkonton i euro som har angetts av de konsumtionsmedlemsstater som skall erhålla betalningen. De medlemsstater som har begärt att betalningen skall göras i annan nationell valuta än euro skall omvandla beloppen till euro efter den växelkurs som gällde för skatteperiodens sista dag. Överföringen skall ske senast tio dagar efter utgången av den månad då betalningen mottogs. Om icke-registrerade skattskyldiga personer inte betalar hela sin skatt skall registreringsmedlemsstaten se till att betalningen överförs till konsumtionsmedlemsstaterna i proportion till hur mycket skatt som skall betalas i varje medlemsstat. Registreringsmedlemsstaten skall på elektronisk väg informera de behöriga myndigheterna i konsumtionsmedlemsstaterna om detta.

Enligt artikel 9 f skall medlemsstaterna på elektronisk väg underrätta de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna om relevanta bankkontonummer för att ta emot betalningar. Medlemsstaterna skall på elektronisk väg underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna och kommissionen om ändringar av standardskattesatsen.

Enligt förordningens ändrade artikel 13.1 skall kommissionen och medlemsstaterna se till att de befintliga eller nya system för kommunikations- och informationsutbyte som behövs för det informationsutbytet som anges i artikel 9 b och 9 c fungerar senast den 1 juli 2003. Kommissionen skall ansvara för den eventuella utveckling av Gemensamma kommunikationsnätet / Gemensamma systemgränssnittet (CCN/CSI) som behövs för att denna information skall kunna utbytas mellan medlemsstaterna. Medlemsstaterna skall ansvara för den eventuella utveckling av sina system som behövs för att denna information skall kunna utbytas med hjälp av CNI/CSI.

5. Propositionens verkningar

5.1. Ekonomiska verkningar

De utanför gemenskapen etablerade företagens marknadsandel av elektroniska

tjänster som säljs till konsumenter i Finland är tillsvidare rätt liten. För närvarande är de konkurrenssnedvridningar och den förlust av skatteinkomster som följer av de nuvarande stadgandena därför inte betydande. Situationen kan dock förändras i framtiden och problemen kan förvärras alltefter som den elektroniska handeln tilltar. På längre sikt kunde skattefriheten för tjänster som köps utanför gemenskapen dock snedvrída konsumenternas köpbeteende, försämra finska företags konkurrenskraft och minska skatteinkomsterna.

Stadgandena i det nya direktivet skulle på ett märkbart sätt minska både snedvridningen av konkurrensen mellan utanför och inom gemenskapen etablerade företag och de förluster av skatteinkomster som följer av det nuvarande regelverket. Den särskilda ordningen för elektroniska tjänster skulle sporra hederliga företag att uppfylla sina skatteförpliktelser.

Beskattningen av elektroniska produkter som utanför gemenskapen etablerade företag säljer till i Finland bosatta konsumenter skulle endast i ringa omfattning öka skatteinkomsterna. Man beräknar att de ökade skatteinkomsterna under andra halvåret 2003 skulle vara i storleksordningen en miljon euro.

5.2. Administrativa verkningar

Förpliktelsen för utanför gemenskapen etablerade säljare att registrera eller identifiera sig inom gemenskapen och den därtill anslutna förpliktelsen att redovisa skatt skulle medföra nya administrativa förpliktelser för företagen. Det förenklade skatteredovisningsförfarandet för nya elektroniska tjänster skulle i alla fall minska dessa kostnader. Det nya elektroniska deklarationsförfarandet, som står till alla skattskyldigas förfogande, skulle i någon mån minska de administrativa kostnaderna för de skattskyldiga som tillämpar förfarandet.

Beskattningen av säljare som är etablerade utanför gemenskapen, införandet av den särskilda ordningen för elektronisk handel

samt det utökade bruket av elektroniska deklarationsförfaranden skulle öka skatteförvaltningens uppgifter och kostnader. Den särskilda ordningen för elektronisk handel skulle förutsätta att ett nytt system upprättas för att hantera information och betalningar av de skattskyldiga samt förmedlingen av information och betalningar mellan medlemsstaterna. Dessutom måste skatteförvaltningen upprätta ett heltäckande elektroniskt deklarationssystem för samtliga skattskyldiga.

Man beräknar att skatteförvaltningen skulle förorsakas en investeringskostnad på cirka 440 000 euro av att direktivet sätts i kraft. Därav skulle en kostnad på cirka 380 000 euro uppstå genom att man upprättar den speciella ordningen för elektroniska tjänster och cirka 60 000 euro genom att man utvidgar det elektroniska deklarationssystemet till samtliga skattskyldiga. Systemens tillämpning beräknas förorsaka en extra årlig kostnad på cirka 17 000 euro. Dessutom skall denna tillämpning förorsaka ett extra personarbetsår.

6. Ärendets beredning

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet. Vid beredningen har man hört näringslivets centrala intresseorganisationer och Ålands landskapsstyrelse.

7. Andra omständigheter som inverkat på propositionen

7.1. Samband med andra propositioner

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2003 och avses bli behandlad i samband med den.

7.2. Samband med internationella fördrag och förpliktelser

Propositionen grundar sig på rådets direktiv som förpliktar Finland att ändra sin nationella lagstiftning från början av juli 2003.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering av lagförslagen

1.1. Mervärdesskattelagen

68 a §. Den gällande paragrafen innehåller ett specialstadgande om försäljningsland för teletjänster. Till paragrafen skulle fogas nya stadganden om försäljningsland för elektroniska produkter. De skulle motsvara de stadganden som tillämpas på teletjänster.

Försäljningslandet för elektroniska produkter skulle enligt 64 § och enligt den ändrade 68 a § bestämmas enligt följande.

Lagens 64 § innehåller ett allmänt stadgande om försäljningsland för tjänster. Enligt paragrafen är försäljningslandet för en tjänst den stat där säljaren är bosatt, dvs. det land där säljaren har ett fast driftsställe varifrån tjänsten överläts. Om säljaren inte har något sådant fast driftsställe är försäljningslandet det land där säljaren har sin hemort. Enligt detta stadgande skulle försäljning av elektroniska produkter från Finland till i andra medlemsstater bosatta konsumenter beskattas i Finland, liksom enligt nuvarande praxis. För försäljning av sådana produkter från en annan medlemsstat till i Finland bosatta konsumenter skulle skatt inte uppbäras i Finland.

Enligt det ändrade 68 a § 1 mom. skulle man på elektroniska produkter tillämpa 68 § som gäller försäljningsland för immateriella tjänster. Enligt sistnämnda paragraf är försäljningslandet för tjänster det land där köparen är etablerad, dvs. det land där köparen har ett fast driftsställe till vilket tjänsterna överläts, eller om köparen inte har något fast driftsställe, det land där köparen har sin hemort. På grund av detta stadgande skulle försäljning av elektroniska tjänster till en i Finland etablerad näringsidkare från en ort utanför gemenskapen eller från en annan medlemsstat beskattas i Finland. Försäljning från Finland till näringsidkare eller konsumenter etablerade eller bosatta utanför gemenskapen eller till näringsidkare etablerade i andra medlemsstater skulle vara befriade från skatt i Finland.

I lagens 68 a § 2 mom. skulle stadgas om sådana situationer där elektroniska produkter

säljs från en ort utanför gemenskapen till i Finland bosatta konsumenter. Sådan försäljning skulle beskattas i Finland, om köparen här har ett fast driftsställe till vilket tjänsten överläts, eller om tjänsten inte överläts till något fast driftsställe, om köparens hemort är här. I fråga om andra juridiska personer än näringsidkare skulle med fast driftsställe avses ett sådant ställe för verksamhetens utövande som motsvarar en näringsidkares fasta driftsställe. Fysiska personers hemort skulle vara i Finland om de bor här och inte fortlöpande uppehåller sig utomlands.

I det nya 3 mom. skulle ingå en definition som motsvarar direktivets definition av elektroniska tjänster och i det nya 4 mom. skulle ingå ett uttalande för att i enlighet med direktivet klargöra definitionen. Det nuvarande 3 mom. skulle bli lagrummets nya 5 mom.

Mellanrubriken före paragrafen föreslås ändras så att de nya tjänster som omfattas av paragrafen också skulle nämnas i mellanrubriken.

12 a kap. En särskild ordning för elektroniska tjänster

Det föreslås att till lagen fogas ett nytt 12 a kap. som innehåller 133 d—133 x §. I dessa paragrafer skulle ingå stadganden om den speciella ordning som tillämpas på elektroniska tjänster. En del av dessa nya stadganden skulle vara baserade på mervärdesskattedirektivets artikel 26 c. Genom en del av dessa stadganden skulle man klargöra förhållandet mellan den särskilda ordningen och de allmänna förfaringsreglerna.

133 d §. I denna paragraf skulle man fastställa vem som har rätt att använda den särskilda ordningen och på vilka försäljningar den skall tillämpas. Stadgandet grundar sig på det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c A a samt artikel 26 c B 1.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle sådana skattskyldiga få använda den särskilda ordningen som inte är etablerade inom

gemenskapen och som säljer elektroniska tjänster till inom gemenskapen bosatta konsumenter, dvs. till andra än näringsidkare. Vid fastställandet av köparens bosättningsort skulle man tillämpa samma teknik som i stadgandet om försäljningsland i 68 a § 2 mom.. Tjänsterna skulle anses ha blivit överlåtna till inom gemenskapen bosatta köpare, om tjänsterna överlåts till köparens fasta driftsställe inom gemenskapen, eller om ett sådant driftsställe inte finns, om köparens hemort är inom gemenskapen.

I paragrafens 2 mom. skulle man definiera begreppet skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen. Med detta begrepp skulle avses näringsidkare som inte har hemort eller fast driftsställe inom gemenskapen och som inte enligt sjätte mervärdesskattedirektivet är skyldig att registrera sig som skattskyldig inom gemenskapen av andra orsaker än för tillämpningen av den särskilda ordningen. Enligt denna definition skulle säljare som har antingen hemort eller fast driftsställe i Finland eller i någon annan medlemsstat inte kunna använda den särskilda ordningen. Samma regel skulle också gälla säljare som inte är etablerade inom gemenskapen, men som enligt direktivet skall bli införda i registret över mervärdesskattskyldiga i Finland eller i en annan medlemsstat.

Enligt paragrafens 3 mom. skulle den särskilda ordningen tillämpas på all försäljning av ovannämnda tjänster inom gemenskapen av säljare som använder ordningen. De skattskyldiga skulle alltså inte kunna tillämpa förfarandet enligt de allmänna reglerna på sin försäljning till vissa medlemsstater och den särskilda ordningen på sin försäljning till andra medlemsstater.

Enligt paragrafens 4 mom. skulle omvänd skattskyldighet inte tillämpas på försäljning av skattskyldiga som använder den särskilda ordningen för konsumtion av juridiska personer som inte är näringsidkare. Detta stadgande är nödvändigt för att ordningen i detta avseende skulle vara möjligast konsekvent inom gemenskapens hela territorium. I fråga om tillämpningen av detta stadgande har det ingen betydelse vilken medlemsstat som är registreringsmedlemsstat.

133 e §. I paragrafen skulle ingå definitioner av begreppen registreringsmedlemsstat och konsumtionsmedlemsstat. Stadgandet skulle basera sig på mervärdesskattedirektivets artikel 26 c A c och d.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle med registreringsmedlemsstat avses den medlemsstat som en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen kontaktar för att anmäla när verksamheten enligt den särskilda ordningen inleds. Säljaren kunde själv välja vilken medlemsstat han eller hon önskar använda som registreringsmedlemsstat. Om en skattskyldig kontaktar Finland skulle Finland vara registreringsmedlemsstat. Det skulle inte ha någon betydelse om den skattskyldige säljer elektroniska tjänster till Finland, utan det skulle räcka att han eller hon säljer sådana tjänster till konsumenter bosatta i någon medlemsstat.

I paragrafens 2 mom. skulle man definiera begreppet konsumtionsmedlemsstat i enlighet med direktivet.

133 f §. I paragrafen skulle stadgas om de skattskyldigas deklarationsskyldighet. Stadgandet skulle basera sig på det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c B 2.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle en skattskyldig som valt Finland till registreringsmedlemsstat vara skyldig att till skatteverket på elektronisk väg meddela att verksamheten inleds. I paragrafens 2 mom. skulle man uppräknat de registreringsuppgifter som enligt direktivet skall nämnas i inledningsanmälan. Enligt paragrafens 3 mom. skulle skattestyrelsen bestämma vilka identifieringsuppgifter som skall ges i inledningsanmälan samt hur de i 1 och 2 mom. avsedda anmälningarna skall göras. Enligt paragrafens 4 mom. skulle skattskyldiga som till registreringsmedlemsstat valt en annan medlemsstat än Finland vara skyldiga att iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 g §. I paragrafen skulle stadgas om registrering av skattskyldiga. Stadgandet baserar sig på det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c B 3.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle skattskyldiga som valt Finland till registreringsmedlemsstat införas i ett särskilt

identifieringsregister och varje skattskyldig skulle få ett identifieringsnummer. Detta nummer skulle meddelas den skattskyldige på elektronisk väg.

I paragrafens 2 mom. skulle uppräknas de fall då en skattskyldig stryks ur identifieringsregistret och hans eller hennes rätt att tillämpa den särskilda ordningen upphör.

I paragrafens 3 mom. skulle stadgas om registrering av sådana skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och som har valt en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat. För att möjliggöra kontroll skulle sådana skattskyldiga också införas i Finlands identifieringsregister. Enligt direktivet kan konsumtionsmedlemsstaterna hålla sina egna identifieringssystem.

Enligt paragrafens 4 mom. skulle skatteverket på elektronisk väg till skattskyldiga som valt Finland som registreringsmedlemsstat meddela om sina åtgärder för registrering i identifieringsregistret. Skatteverket skulle på vederbörandes ansökan i stöd av 175 § 2 mom. avge ett beslut som kan överklagas angående registreringen.

133 h §. I paragrafen skulle stadgas om skattedeklarationer av och om skatteperiod för skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Stadgandet skulle baseras på det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c B 5 och 6.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och som valt Finland till registreringsmedlemsstat vara skyldiga att på elektronisk väg avge skattedeklaration till det behöriga skatteverket för varje skatteperiod.

I paragrafens 2 mom. skulle i enlighet med direktivet fastställas vilken information som skall ges i skattedeklarationen. I denna skulle man ge upplysningar som försäljningen av skattbara elektroniska tjänster inom gemenskapens hela territorium. Försäljningen och den skatt som skall betalas för den skulle specificeras för varje konsumtionsmedlemsstat. Dessutom skulle ovan nämnda skatters totalsumma uppges.

Enligt paragrafens 3 mom. skulle skatteperioden för skattskyldiga som använder den särskilda ordningen vara ett kalenderkvartal. Skattedeklaration skulle avges senast den 20

dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

Enligt paragrafens 4 mom. skulle skattedeklarationen avges i euro. Om en skattskyldig till registreringsmedlemsstat har valt en annan medlemsstat än Finland, kan en medlemsstat som inte har antagit euron begära att deklarationen görs i dess nationella valuta. Om försäljningen skett i andra valutor, skall i skattedeklarationen användas den växelkurs som Europeiska centralbanken offentliggjort för skatteperiodens sista dag.

Enligt paragrafens 5 mom. skulle skattestyrelsen bestämma sättet för att avge elektroniska deklarerationer.

Enligt paragrafens 6 mom. skall skattskyldiga som till registreringsmedlemsstat valt en annan medlemsstat än Finland i fråga om den skatt som skall betalas till Finland iaktta motsvarande bestämmelser i registreringsmedlemsstaten. I fråga om den skatt som skall betalas till Finland skulle konsekvenserna av eventuella brott mot dessa stadganden bestämmas enligt mervärdesskattelagens stadganden.

133 i §. Paragrafen skulle gälla tidpunkten och sättet för skattebetalning. Stadgandet skulle basera sig på det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c B 7.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle summan av de skatter som en skattskyldig som valt Finland som registreringsmedlemsstat och som denna skattskyldiga i sin deklaration anmält för betalning i Finland betalas senast den 20 dagen i den månad som följer näst efter skatteperioden. Detta skulle motsvara den tid som angetts för att avge skattedeklaration. Skatten skulle betalas till ett bankkonto i euro som den finska skattestyrelsen bestämt.

Enligt paragrafens 2 mom. skulle en skattskyldig som till registreringsmedlemsstat valt en annan medlemsstat än Finland i fråga om den skatt som skall betalas till Finland iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten. I fråga om den skatt som skall betalas till Finland skulle konsekvenserna av eventuella brott mot dessa stadganden bestämmas enligt mervärdesskattelagens stadganden.

133 j §. I denna paragraf skulle stadgas om rätt till avdrag och till återbäring för

skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Stadgandet skulle basera sig på sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c B 8.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och inte är etablerade inom gemenskapen inte ha rätt att göra i lagens 10 kap. avsett avdrag. De skulle inte heller ha rätt att få i 131 § avsedd återbäring för i Finland gjorda förvärv. I stället skulle sådana skattskyldiga få i 122 § avsedd återbäring. I fråga om stadgandets tillämpning skulle det inte ha någon betydelse vilken stat som är registreringsmedlemsstat.

Enligt paragrafens 2 mom. skulle återbäringsrättens omfattning motsvara skattskyldigas avdragsrätt enligt lagens allmänna stadganden.

133 k §. Denna paragraf skulle gälla förpliktelsen för skattskyldiga som tillämpar den särskilda ordningen att föra bok och att ge upplysningar. Stadgandet skulle basera sig på det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 26 c B 9.

133 l §. I denna paragraf skulle stadgas om förhållandet mellan å ena sidan reglerna om förfarandet enligt den särskilda ordningen och å andra sidan lagens andra stadganden om förfarande.

Som huvudregel skulle man tillämpa förfaringsreglerna i lagens 13—22 kap. på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och vilkas registreringsmedlemsstat är Finland. Utgångspunkten är att detta skulle gälla både skatt som skall redovisas till Finland och till andra medlemsstater. I fråga om skatt som skall redovisas till Finland skulle lagens förfaringsregler också tillämpas på skattskyldiga vilkas registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland. Undantagen från dessa huvudregler och de stadganden som kompletterar de allmänna förfaringsreglerna ingår i 133 m—133 x §.

Lagens materiella stadganden skulle tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen endast till den del som skatt skall betalas till Finland, dvs. till den del som Finland är konsumtionsmedlemsstat. I detta avseende skulle det inte ha någon betydelse om registreringsmedlemsstaten är

Finland eller någon annan medlemsstat.

133 m §. Enligt denna paragraf skulle stadgandena angående periodisering i lagens 13 kap. inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och som valt Finland som registreringsmedlemsstat till den del som det är fråga om skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat. Om en annan medlemsstat är registreringsmedlemsstat, skulle samma regel tillämpas i stöd av 133 l §.

133 n §. Den tid som i 147 § 1 mom. fastställts för att betala skatt skulle inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. I detta avseende skulle det inte ha någon betydelse om registreringsmedlemsstaten är Finland eller någon annan medlemsstat.

133 o §. Skattestyrelsen skulle bestämma vilket skatteverk som är behörig myndighet för att handlägga ärenden gällande skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Inledningsanmälan och skattedeklarationer skulle avgas till det behöriga skatteverket då Finland är registreringsmedlemsstat. Detta skatteverk skulle också sköta till beskattningen och till skattekontrollen hörande ärenden i fråga om skatt som skall betalas till Finland i de fall då den skattskyldige har valt en annan medlemsstat än Finland till registreringsmedlemsstat. I sin egenskap av behörig myndighet enligt rådets förordning 218/92 skulle skattestyrelsen svara för informationsutbytet och betalningsförmedlingen mellan medlemsstaterna.

133 p §. I denna paragraf skulle man klargöra förhållandet mellan å ena sidan stadgandena om deklARATIONSSKYLDIGHET och å andra sidan lagens allmänna förfaringsregler. Enligt denna paragraf skulle stadgandena om deklARATIONSSKYLDIGHET i 161, 162 och 164 § 1 mom. inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. I detta avseende skulle det inte ha någon betydelse om registreringsmedlemsstat är Finland eller någon annan medlemsstat.

133 q §. I denna paragraf skulle man klargöra förhållandet mellan å ena sidan registreringen enligt den särskilda ordningen och å andra sidan lagens allmänna förfar-

ringsregler.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle skattskyldiga som använder den särskilda ordningen inte införas i det allmänna register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §. Detta skulle gälla både skattskyldiga som har valt Finland till registreringsmedlemsstat och sådana som valt en annan medlemsstat. Stadgandet är nödvändigt eftersom en förutsättning för att tillämpa den särskilda ordningen är att skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapen inte skall registreras som mervärdesskattskyldiga i denna. Den omständighet att sådana skattskyldiga inte har införts i registret över mervärdesskattskyldiga skulle inte påverka deras skattebetalningsskyldighet.

Enligt paragrafens 2 mom. skulle stadgandet i 175 § 1 mom. om skatteverkets skyldighet att underrätta den skattskyldige om registreringsåtgärder inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Ett motsvarande stadgande om underrättelseskyldighet i samband med den särskilda ordningen ingår i lagförslagets 133 g § 4 mom.

133 r §. Det är nödvändigt att i lagen också klargöra förhållandet mellan å ena sidan den skatt som skall betalas inom ramen för den särskilda ordningen och å andra sidan de allmänna stadgandena i 19 kap. om påförande av skatt.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle stadgandena om påförande av skatt i lagens 19 kap. inte tillämpas på skatt som skall betalas till en annan medlemsstat. Påföljderna för underlåten skattebetalning i form av debitering, skatteförhöjning och dröjsmålsränta skulle i princip endast gälla skatt som betalas till Finland. Enligt stadgandet skulle detta gälla sådana skattskyldiga som valt Finland till registreringsmedlemsstat. Enligt 133 l § skulle samma stadgande tillämpas på skattskyldiga som till registreringsmedlemsstat valt en annan medlemsstat och som säljer elektroniska tjänster till i Finland bosatta konsumenter. I fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat skulle påförande av skatt och återbäring av för mycket påförd skatt falla inom vederbörande konsumtionsmedlemsstats behörighet.

Enligt paragrafens 2 mom. skulle stadgandena om skatteförhöjning i lagens 182 § dock kunna tillämpas i registreringsmedlemsstaten också då det är fråga om skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat. Skatten kunde sålunda höjas om en skattskyldig ger felaktiga uppgifter i sin etableringsanmälan, eller om han eller hon underlåter att meddela om ändringar. Skatteförhöjning kunde påföras i fråga om skatt som skall redovisas till andra medlemsstater också i det fall att en skattskyldig underlåter att deklarerera eller att betala skatt inom utsatt tid. Det skulle dock ankomma på konsumtionsmedlemsstaten att utfärda sanktioner för egentliga felaktiga uppgifter om beskattningen eller för underlåten skattebetalning inom utsatt tid. Också registreringsmedlemsstaten måste dock ha möjlighet att sanktionera rutinemässiga deklara- eller betalningsförsummelse, eftersom de orsakar besvär för skatteredovisningen till konsumtionsmedlemsstaten. Eventuella dubbelsanktioner borde tas i beaktande då skatteförhöjningen fastställs.

133 s §. I paragrafens 1 mom. skulle stadgas om tid för att påföra skatt och för efterbeskattning av skattskyldiga som använder den särskilda ordningen i fråga om skatt som skall betalas till Finland. Stadgandet skulle vara nödvändigt eftersom denna situation inte beaktas i lagens 178 och 179 §. Skatt skulle påföras inom ett år från utgången av det kalenderår till vilket den skatteperiod för vilken skattedeklaration har avgetts hänför sig, om deklARATIONEN har avgetts inom utsatt tid. Efter ovannämnda tid skulle efterbeskattning kunna verkställas under i 179 § nämnda förutsättningar inom tre år från utgången av det kalenderår till vilket den skatteperiod för vilken skatten borde ha betalats hänför sig.

I paragrafens 2 mom. skulle stadgas om skattetillägg som skall erläggas på skatt som skall betalas till Finland inom ramen för den särskilda ordningen. Stadgandet skulle vara nödvändigt eftersom denna situation inte beaktas i lagens 183 §. Skattetillägg enligt 183 § skulle betalas eller påföras för alltför sent betald eller för obetald skatt.

133 t §. Enligt paragrafen skulle i 20 kap. avsedd handledning och förhandsavgörande

inte ges i fråga om sådan affärstransverksamhet där fråga är om skatt som skattskyldiga som valt Finland som registreringsmedlemsstat skall betala till en annan medlemsstat. Samma regel skulle i stöd av 133 1 § tillämpas på sådana skattskyldiga som har valt en annan medlemsstat som registreringsmedlemsstat.

133 u §. I denna paragraf skulle man klargöra tillämpningen av stadgandena i 21 kap. om rättelse och ändringssökande på beskattning som sker inom ramen för den särskilda ordningen.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och som till för högt belopp har uppgett den skatt som skall redovisas till Finland för en skatteperiod få rätta felet genom att dra av den till för högt belopp uppgivna skatten från den skatt som skall redovisas till Finland för följande skatteperioder. Enligt paragrafens 2 mom. skulle man till skattskyldiga som inte har gjort rättelse återbära till för högt belopp uppburen skatt efter kalenderårets slut. Tiden för att återbära skatt skulle vara tre år från slutet av det kalenderår för vilket skatt har betalats till för högt belopp. Dessa stadganden skulle också gälla då registreringsmedlemsstaten är en annan stat än Finland. Stadgandena skulle dock inte gälla skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat. Rättelse av sådan skatt sker på åtgärd av konsumtionsmedlemsstaten. Stadgandena är nödvändiga eftersom 191 § inte täcker dessa fall.

Enligt paragrafens 3 mom. skulle räkenskapsperioden för skattskyldiga som använder den särskilda ordningen vara det kalenderår till vilket ifrågavarande skatteperiod hör då fråga är om beräkning av ränta på återburen skatt enligt 187 §, om tiden för rättelse och ändringssökande enligt 192 och 193 § samt om rättelse enligt 204 §.

133 v §. Enligt denna paragraf skulle stadgandet i 209 a § om skyldighet att utfärda en verifikation inte tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och som valt Finland som registreringsmedlemsstat till den del som fråga är om skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat. Samma regel skulle i stöd av 133 1 § tillämpas på sådana skattskyldiga som har

valt en annan medlemsstat som registreringsmedlemsstat.

133 x §. I denna paragraf skulle man klargöra tillämpningen av lagens straffstadganden på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen. Enligt paragrafen skulle en skattskyldig begå en i 218 § avsedd mervärdesskatteförseelse om han eller hon, trots uppmaning av myndigheterna, underlåter att uppfylla sin skyldighet enligt den särskilda ordningen att avge deklaration, eller sin bokföringsskyldighet.

163 §. Till paragrafen skulle fogas ett stadgande om att anmälningar i samband med registreringen av skattskyldiga, skattekärl, ansökan om förskottsåterbäring och sammandragsdeklarationer om gemenskapsintern handel också kunde avges på elektronisk väg. Skattestyrelsen skulle utfärda närmare bestämmelser om hur dessa uppgifter tekniskt skall ges. Stadgandet skulle motsvara den ändrade artikel 22 1 a, 4 a och 6 b andra stycket.

165 §. Till paragrafen skulle fogas ett nytt 3 mom. där det för klarhetens skull skulle fastställas att det i 1 mom. stadgade kravet på att handlingar skall undertecknas inte tillämpas på anmälningar och deklarationer som görs till skattemyndigheterna på elektronisk väg. Skattestyrelsen skulle utfärda närmare bestämmelser om hur elektroniska anmälningarna och deklarationerna tekniskt skall avges samt om hur den som avger dem skall identifiera sig.

1.2. Lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen

7 a §. Den gällande paragrafen innehåller specialstadganden gällande Åland om försäljningsland för teletjänster och immateriella tjänster. I propositionen föreslås att hänvisningen till paragrafen i det inledande stycket i paragrafens 2 mom. skulle ändras så att paragrafen också gäller elektroniska produkter.

Elektroniska produkters försäljningsland också i fråga om affärsverksamhet på Åland skulle i huvudsak fastställas enligt stadgandet i 68 a § mervärdesskattelagen. Nämnda

stadgande skulle tillämpas på försäljning mellan tredje länder och Åland på samma sätt som på handel mellan tredje länder och fastlands-Finland. Försäljning av elektroniska produkter från en ort utanför gemenskapen till näringsidkare etablerade på Åland eller till konsumenter bosatta där skulle beskattas i Finland och ingen skatt skulle uppbäras i Finland på försäljning utanför gemenskapen. Stadgandet skulle också tillämpas på försäljning mellan Åland och andra medlemsstater i gemenskapen än Finland, på samma sätt som det skulle tillämpas på handel mellan fastlands-Finland och andra medlemsstater då köparen är näringsidkare. Försäljning till andra medlemsstater skulle beskattas i köparens medlemsstat och försäljning från andra medlemsstater till Åland skulle beskattas i Finland så att köparen är skattskyldig.

7 a § undantagslagen för Åland skulle innehålla stadganden om försäljningsland i fråga om handel med elektroniska produkter mellan Åland och andra medlemsstater än Finland då köparen inte är näringsidkare. Paragrafens 1 mom. skulle gälla sådana fall då en försäljare etablerad i en annan medlemsstat säljer elektroniska produkter till på Åland bosatta köpare. Sådan försäljning skulle beskattas i Finland. Paragrafens 2 mom. skulle gälla sådana fall då säljaren är etablerad på Åland och köparen är bosatt i en annan medlemsstat än Finland. Sådan försäljning skulle inte påföras i Finland.

25 b §. Till lagen skulle fogas en ny paragraf där det skulle stadgas om tillämpningen av den särskilda ordningen för elektroniska tjänster då dessa säljs från ett tredje land till konsumenter bosatta i landskapet Åland. En ny mellanrubrik skulle fogas före detta stadgande.

Enligt 133 d § 1 mom. mervärdesskattelagen skulle den särskilda ordningen för elektroniska tjänster tillämpas endast på försäljning till konsumenter bosatta inom gemenskapen. I undantagslagen skulle intas ett stadgande om att den särskilda ordningen kunde tillämpas också på försäljning till konsumenter bosatta på Åland.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle den särskilda ordningen tillämpas också då skattskyldiga säljer elektroniska tjänster till

konsumenter bosatta på Åland. En förutsättning är dock att säljaren ansöker om att bli inkluderad i ordningen i fråga om sin försäljning inom gemenskapens territorium, i vilket fall säljaren automatiskt skulle vara skyldig att tillämpa den särskilda ordningen också på sin försäljning till Åland. Om en skattskyldigs registreringsmedlemsstat är Finland, skulle han eller hon inom ramen för den särskilda ordningen deklarerat och betala skatt också för sin försäljning till inom landskapet bosatta konsumenter.

I paragrafens 2 mom. skulle stadgas om undantag från den särskilda ordningen då säljarens registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland. I dessa fall skulle säljaren vara skyldig att särskilt avge skattedeclaration och betala skatt direkt till Finlands skatteförvaltning för sin försäljning till på Åland bosatta konsumenter. I övrigt skulle man på sådana försäljare i Finland tillämpa beskattningsförfarandet enligt den särskilda ordningen.

Säljare som använder den särskilda ordningen skulle inte enligt 133 q § mervärdesskattelagen införas i registret över mervärdesskattskyldiga på grund av sin försäljning av elektroniska tjänster till Åland. I paragrafens 3 mom. skulle man precisera begreppet konsumtionsmedlemsstat enligt 133 e § 2 mom. mervärdesskattelagen i sådana fall då tjänsten säljs till konsumenter bosatta på Åland. I dessa fall skulle Finland anses vara konsumtionsmedlemsstat.

25 c §. Till lagen skulle fogas en ny paragraf som skulle innehålla stadganden om tillämpningen av den särskilda ordningen för elektroniska tjänster på säljare som är etablerade i landskapet Åland.

Eftersom Åland är ett område utanför gemenskapens skatteter territorium skulle en säljare av elektroniska tjänster som är etablerad på Åland i stöd av 133 d § mervärdesskattelagen kunna använda den särskilda ordningen på sin försäljning av sådana tjänster till konsumenter bosatta inom gemenskapen, om säljaren i övrigt uppfyller ordningens villkor.

Enligt 133 d § 2 mom. mervärdesskattelagen är en förutsättning för att använda den särskilda ordningen att skattskyldiga inte i övrigt inom gemenskapens territorium

bedriver sådan verksamhet för vilken de enligt direktivets artikel 22 skulle vara skyldig att registrera sig som skattskyldig inom gemenskapen. Eftersom den omständigheten att skattskyldiga som är etablerade på Åland införs i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 17 2 § inte beror på direktivets bestämmelser utgör registreringen inte hinder för dem att använda den särskilda ordningen, om de inte på fastlands-Finlands område bedriver sådan verksamhet för vilken de borde registreras enligt direktivet. För klarhets skull uttryckliga stadganden om detta intas i undantagslagen.

Enligt paragrafens 1 mom. skulle på Åland etablerade säljare kunna använda den särskilda ordningen utan hinder av att de har införts i registret över mervärdesskattskyldiga i Finland. En ytterligare förutsättning är att sådana skattskyldiga inte inom det övriga Finlands område bedriver sådan affärsverksamhet för vilken i tredje länder etablerade näringsidkare skall införas i registret över mervärdesskattskyldiga. Denna ytterligare förutsättning skulle fastställas med hjälp av begreppet näringsidkare etablerad i tredje land, eftersom man trots skattegränsen skulle tillämpa samma regler på försäljning av tjänster mellan Åland och det övriga Finland som man tillämpar på intern inhemsk försäljning.

I paragrafens 2 mom. skulle närmare definieras när en affärstransaktion anses ha blivit gjord på fastlands-Finlands område. Sådana affärstransaktioner skulle anses vara transaktioner som med tillämpning av mervärdesskattelagens bestämmelser om försäljningsland skulle ha blivit gjorda i fastlands-Finland, om dessa transaktioner hade gjorts av näringsidkare etablerade i tredje land.

Enligt paragrafens 3 mom. skulle 133 q § mervärdesskattelagen inte tillämpas på skattskyldiga som är etablerade på Åland och som använder den särskilda ordningen. Sådana skattskyldiga skulle alltså införas både i identifieringsregistret och i registret över mervärdesskattskyldiga.

25 d §. Till lagen skulle fogas en ny paragraf där det skulle stadgas om det beskattningsförfarande som skall tillämpas

på säljare som använder den särskilda ordningen och som är etablerade på Åland i fråga om intern försäljning på Åland då någon annan medlemsstat än Finland är registreringsmedlemsstat.

Det nya 25 b § 1 mom. skulle också tillämpas på i landskapet Åland etablerade skattskyldiga som använder den särskilda ordningen för elektroniska tjänster och vilkas registreringsmedlemsstat är Finland. Sådana skattskyldiga skulle sålunda vara skyldiga att tillämpa den särskilda ordningen också på landskapsintern försäljning till konsumenter, förutom på försäljning av elektroniska tjänster till konsumenter bosatta i fastlands-Finland och i andra medlemsstater. Också för sistnämnda försäljning skulle de skattskyldiga deklarerat och betala skatt inom ramen för den särskilda ordningen.

Enligt den nya 25 d § skulle den särskilda ordningen däremot inte tillämpas på landskapsintern försäljning till konsumenter, om i landskapet etablerade skattskyldiga väljer en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat.

Sådana skattskyldiga skulle tillämpa den särskilda ordningen endast på försäljning av elektroniska tjänster till konsumenter bosatta i fastlands-Finland och i andra medlemsstater. Däremot skulle den skatt som skall betalas för försäljning till inom landskapet bosatta konsumenter deklarerat och betalas enligt det allmänna beskattningsförfarandet.

25 e §. Till lagen skulle fogas en ny paragraf som skulle innehålla stadganden om avdrags- och återbäringsrätt för säljare som använder den särskilda ordningen och som är etablerade i landskapet Åland. Eftersom säljare som är etablerade på Åland och som använder den särskilda ordningen är etablerade i Finland skulle de, i motsats till andra skattskyldiga som tillämpar den särskilda ordningen, ha normal avdragsrätt för i Finland gjorda förvärv.

Paragrafen skulle tillämpas på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen och som är etablerade på Åland, oberoende av om registreringsmedlemsstaten är Finland eller någon annan medlemsstat.

25 f §. Till lagen skulle fogas en ny 25 f § som skulle innehålla stadganden om det

beskattningsförfarande som skall tillämpas på säljare som använder den särskilda ordningen och som är etablerade på Åland i fråga om inköpsavdrag och försäljning som inte faller inom den särskilda ordningens ram. Enligt paragrafen skulle sådana skattskyldiga tillämpa det allmänna beskattningsförfarandet, inklusive skatteperioder och tider, för att återfå i förvärv ingående skatt och för att redovisa den skatt som skall betalas för annan försäljning. För försäljning som omfattas av den särskilda ordningen skulle deklarationer avges per kalenderkvartal enligt den särskilda ordningen samt för inköp och för annan skattbar försäljning per kalendermånad enligt det allmänna förfarandet. Försäljning inom ramen för den särskilda ordningen skulle inte beaktas i deklarationer som avges inom ramen för det allmänna förfarandet. Detta skulle i praktiken betyda att säljare som uteslutande utövar försäljning av elektroniska tjänster och som använder den särskilda ordningen skulle få återbäring för sina förvärv enligt det förskottsåterbäringsförfarande som avses i 149 § 2 mom. mervärdesskattelagen.

2. Ikraftträdande

Enligt direktivets stadganden föreslås att lagarna träder i kraft den 1 juli 2003.

Den nya lagstiftningen skulle tillämpas då försålda tjänster har utförts eller tagits i eget bruk det datum då lagen träder i kraft eller därefter.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

*Lagförslagen***1.****Lag****om ändring av mervärdesskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 68 a § och mellanrubriken före denna, sådana de lyder i lag 585/1997, samt *fogas* till lagens I avdelningen ett nytt 12 a kap., en ny 163 § i stället för den 163 § som upphävts genom lag 915/2001 samt till 165 §, sådan den lyder i lag 1486/1994, ett nytt 3 mom. som följer:

*Radio- och televisionsutsändningar,
elektroniska tjänster och teletjänster*

68 a §

Bestämmelserna i 68 § tillämpas också på radio- och televisionsutsändningar, elektroniska tjänster och teletjänster.

En i 1 mom. avsedd tjänst har dock sålts i Finland även när

- 1) det fasta driftsställe från vilket tjänsten överläts eller, om den inte överläts från ett fast driftsställe, säljarens hemort är utanför gemenskapen,
- 2) köparen är någon annan än en näringsidkare, och
- 3) tjänsten överläts till köparens fasta driftsställe i Finland eller, om tjänsten inte överläts till ett fast driftsställe, när köparens hemort finns i Finland.

Med elektroniska tjänster avses följande tjänster som utförts på elektronisk väg

- 1) överlåtelse och härbärgering av webbplatser (hosting) samt distansunderhåll av programvara och utrustning,
- 2) överlåtelse av programvara och uppdatering av denna,
- 3) överlåtelse av bilder, texter och uppgifter samt av databasåtkomst,
- 4) tillhandahållande av musik, filmer och spel, inbegripet hasardspel och spel om pengar, samt av politiska, kulturella, konstnärliga, idrottsliga, vetenskapliga eller underhållningsbetonade utsändningar eller tilldragelser,
- 5) tillhandahållande av distansundervisning,
- 6) tjänster liknande dem som nämns i 1—5 punkten.

En tjänst anses inte utgöra en elektronisk

tjänst enbart av den orsaken att säljaren och köparen kommunicerar med varandra via e-post.

Med teletjänst avses en tjänst som avser förmedling, sändning och mottagning av signaler, text- eller bildmeddelanden, ljudmeddelanden eller data via ledningar, radiovågor, optiskt eller med övriga elektromagnetiska metoder samt beviljande eller överföring av rätten att använda en dylik förmedlings-, sändnings- eller mottagningskapacitet.

12 a kap.

En särskild ordning för elektroniska tjänster

133 d §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen har rätt att använda den i detta kapitel avsedda särskilda ordningen, om den skattskyldige säljer elektroniska tjänster till någon annan än en näringsidkare och överlåter tjänsten till köparens fasta driftsställe inom gemenskapen eller i det fall att tjänsten inte överläts till ett fast driftsställe, om köparens hemort finns inom gemenskapen.

Med skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen avses näringsidkare som inte har sin hemort eller sitt fasta driftsställe inom gemenskapens område och som inte enligt artikel 22 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (*sjätte mervärdesskattedirektivet*), sådan

denna artikel finns i artikel 28 h, är skyldig att på annat sätt än för denna särskilda ordning registrera sig som skattskyldig inom gemenskapen.

Den särskilda ordningen tillämpas på all i 1 mom. avsedd försäljning när säljaren är en skattskyldig som använder ordningen.

Bestämmelsen i 9 § 1 mom. tillämpas inte på ovan i 1 mom. avsedd försäljning till juridiska personer som inte är näringsidkare när säljaren är en skattskyldig som tillämpar den särskilda ordningen.

133 e §

Med *registreringsmedlemsstat* avses den medlemsstat som en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen kontaktar för att anmäla när verksamheten enligt 133 d § inleds inom gemenskapen i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel.

Med *konsumtionsmedlemsstat* avses den medlemsstat där elektroniska tjänster utförs enligt det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9.2 punkt f.

133 f §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer Finland som registreringsmedlemsstat skall på elektronisk väg till det skatteverk som nämns i 133 o § göra anmälan om att i 133 d § avsedd verksamhet inleds.

Skatteverket skall på elektronisk väg underrättas om ändringar av de uppgifter som lämnats i inledningsanmälan samt om att verksamheten upphör eller ändras så att den skattskyldige inte mera är berättigad att använda den särskilda ordningen.

Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om de uppgifter som skall lämnas i anmälan om att verksamheten inleds samt om sättet för att lämna de uppgifter som avses i 1 och 2 mom.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat samt som är skyldig att betala skatt till Finland skall iaktta motsvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 g §

En i 133 f § 1 mom. avsedd skattskyldig införs i ett identifieringsregister och tilldelas ett individuellt identifieringsnummer. Skatteverket meddelar på elektronisk väg de skattskyldige identifieringsnumret.

En i 1 mom. avsedd skattskyldige avregistreras om

- 1) den skattskyldige meddelar att han inte längre utför elektroniska tjänster,
- 2) det på annat sätt kan antas att den skattepliktiga verksamheten har upphört,
- 3) han inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller
- 4) han ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och har valt en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat samt som av denna anledning införts i denna medlemsstats identifieringsregister skall också införas i det register som avses i 1 mom.

Skatteverket underrätter på elektronisk vägen i 1 mom. avsedd skattskyldig om registrering som avses i denna paragraf, om avregistrering och om att vederbörande, med avvikelse från anmälan, inte införts i registret eller inte avregistrerats.

133 h §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och vars registreringsmedlemsstat är Finland skall på elektronisk väg avge skattedeklaration för varje skatteperiod oberoende av om elektroniska tjänster har sålts under skatteperioden eller inte. Deklarationen skall avges till det skatteverk som nämns i 133 o §.

I skattedeklarationen skall uppges

- 1) den skattskyldiges identifieringsnummer,
- 2) specificerat för varje konsumtionsmedlemsstat där skatt skall betalas, det totala värdet, utan mervärdesskatt, på de elektroniska tjänsterna under skatteperioden, det totala värdet på motsvarande skatt och den skattesats som skall tillämpas,
- 3) det sammanlagda värdet på all den skatt som skall betalas enligt punkt 2.

Skatteperioden för en i 1 mom. avsedd skattskyldig är ett kalenderkvartal. Skattedeklaration skall avges senast den 20 dagen i

den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

Skattedeklaration skall avges i euro. Om försäljningen har skett i annan valuta, skall i deklarationen användas växelkursen för skatteperiodens sista dag. Omräkningen skall göras enligt de växelkurser som Europeiska centralbanken offentliggör för den dagen, eller om inget offentliggörande sker den dagen, nästa dag som växelkurserna offentliggörs.

Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om sättet för att avge de elektroniska deklarationer som avses i 1 mom.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland skall i fråga om skatt som skall betalas till Finland iakttä motvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 i §

En skattskyldig som avses i 133 h § 1 mom. skall betala det i 133 h § 2 mom. 3 punkten avsedda totala värdet av den skatt som skall redovisas för en skatteperiod senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden. Skatten skall betalas till ett bankkonto i euro som Skattestyrelsen bestämmer.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland skall i fråga om den skatt som skall betalas till Finland iakttä motvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 j §

Skattskyldiga som använder den särskilda ordningen får inte göra i 10 kap. avsedda avdrag. Däremot har sådana skattskyldiga, utan hinder av 122 § 1 mom., rätt att få den återbäring som avses i 122 §.

Rätten till återbäring gäller endast sådan skatt som enligt stadgandena i 10 kap. kunde ha dragits av, om den skattskyldige hade varit skattepliktig för sin verksamhet enligt lagens allmänna stadganden.

133 k §

En skattskyldig som använder den särskilda

ordningen skall ha tillräckligt detaljerad bokföring över den affärsverksamhet som omfattas av ordningen för att konsumtionsmedlemsstaten skall kunna fastställa riktigheten av den skattedeklaration som avses i 133 h §.

På begäran skall i 1 mom. avsedda uppgifter på elektronisk väg ställas till Skattestyrelsens, skatteverkets eller skatteombudets förfogande, om Finland är registrerings- eller konsumtionsmedlemsstat. Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om sättet att avge dessa elektroniska uppgifter.

Uppgifterna skall förvaras tio år från utgången av det kalenderår då affärstransaktionen genomfördes.

133 l §

Om inte annat bestäms i detta kapitel, tillämpas bestämmelserna om skattskyldiga i 13—22 kap. i tillämpliga delar på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland. Detsamma gäller en skattskyldig vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till Finland.

133 m §

Bestämmelserna i 13 kap. om periodisering tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat.

133 n §

Bestämmelserna i 147 § 1 mom. om betalning av skatt tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

133 o §

Det skatteverk som Skattestyrelsen bestämmer handlägger ärenden angående skattskyldiga som använder den särskilda ordningen.

133 p §

Bestämmelserna i 161 och 162 § samt i 164 § 1 mom. om deklarationsskyldighet och

skatteperiod tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

133 q §

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen införs inte i det i 172 § avsedda registret över mervärdesskattskyldiga. Bestämmelserna i 175 § 1 mom. om under rättelse till skattskyldiga om registreringsåtgärder tillämpas inte på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen.

133 r §

Bestämmelserna i 19 kap. om påförande av skatt tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat. Bestämmelserna i 182 § om skatteförhöjning kan dock tillämpas på en skattskyldig som avses i 1 mom.

133 s §

Skatt som skall betalas till Finland på basis av skattedeklaration av en skattskyldig som använder den särskilda ordningen skall påföras inom ett år från utgången av det kalenderår till vilket den skatteperiod hör för vilken deklarationen avgetts, om deklarationen avgetts inom den i 133 h § 3 mom. föreskrivna tiden. Efter ovan nämnda tid kan efterbeskattning verkställas under de förutsättningar som avges i 179 § inom tre år från utgången av det kalenderår till vilket den skatteperiod för vilken skatten borde ha betalats hänför sig.

Om en skattskyldig som använder den särskilda ordningen betalar den skatt som skall redovisas till Finland för en skatteperiod utan debitering efter den tid som föreskrivs i 133 h § 3 mom. eller om skatten inte har betalats inom nämnda tid, skall skattetillägg betalas eller påföras enligt 183 §.

133 t §

Bestämmelserna i 20 kap. om handledning och förhandsavgörande skall inte tillämpas på en skattskyldig vars registreringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat.

133 u §

Har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen uppgett den skatt som för en skatteperiod skall redovisas till Finland till för högt belopp, får han rätta felet genom att dra av den till för högt belopp redovisade skatten från den skatt som skall redovisas till Finland för de följande skatteperioderna under kalenderåret.

Överbetalad skatt som skall redovisas till Finland återbärs efter kalenderårets slut på ansökan eller på basis av annan utredning till en skattskyldig som inte har gjort i rättelse enligt 1 mom. Skatten kan återbäras inom tre år från utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgivit skatten till för högt belopp eller också senare på yrkande som den skattskyldige framställt inom nämnda tid.

Vid tillämpningen av 187, 192, 193 och 204 § utgör det kalenderår till vilket ifrågavarande skatteperiod hänför sig räkenskapsperiod för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

133 v §

Bestämmelserna i 209 a § om skyldighet att ge verifikation tillämpas inte till den del det är fråga om skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland.

133 x §

Bestämmelserna i 218 § om mervärdesskatteförseelse tillämpas på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen, om han trots uppmaning av myndighet underlåter att på behörigt sätt fullgöra sina skyldigheter enligt 133 f, 133 h eller 133 k §.

163 §

Ovan i 149 § 4 mom. avsedd ansökan om förskottsåterbäring, i 161 § avsedd etablerings-, ändrings- eller nedlägningsanmälan, i 162 § avsedd skattedeklaration och i 162 b § avsedd sammandragsdeklaration kan lämnas också på elektronisk väg. Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om hur elektroniska uppgifter skall

lämnas.

till skattemyndigheterna.

165 §

 Stadgandena i 1 mom. tillämpas inte på
 deklARATIONER som på elektronisk väg avges

 Lagen träder i kraft den 1 juli 2003.
 Denna lag tillämpas på tjänster som har
 utförts eller tagits i eget bruk den dag lagen
 träder i kraft eller därefter.

2.

Lag

**om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och
 accislagstiftningen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 30 december 1996 om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) det inledande stycket i 7 a § 2 mom., sådant det lyder i lag 586/1997, samt fogas till lagen nya 25 b—25 f § och före 25 b § en ny mellanrubrik som följer:

7 a §

 Utan hinder av 68 a § mervärdesskattelagen
 har i nämnda paragraf avsedda tjänster sålts
 utomlands då

betala i 133 i § nämnda lag avsedd skatt till Finland.

Vid tillämpning av 133 e § 2 mom.
 mervärdesskattelagen på situationer som
 avses ovan i 1 mom. anses Finland vara
 konsumtionsmedlemsstat.

En särskild ordning för elektroniska tjänster

25 b §

 Utan hinder av 133 d § 1 mom.
 mervärdesskattelagen tillämpas den i lagens
 12 a kap. avsedda särskilda ordningen även
 då en skattskyldig som använder denna
 ordning säljer elektroniska tjänster till andra
 än näringsidkare och överlåter tjänsterna till
 köparens fasta driftsställe i landskapet Åland,
 eller om tjänsterna inte överläts till ett fast
 driftsställe, då köparens hemort är i
 landskapet.

Med avvikelse från 1 mom. och utan hinder
 av 133 h § 5 mom. och 133 i § 2 mom.
 mervärdesskattelagen skall en skattskyldig
 som använder den särskilda ordningen och
 vars registreringsmedlemsstat är en annan
 stat än Finland i fråga om försäljning som
 avses ovan i 1 mom. särskilt avge i 133 h §
 mervärdesskattelagen avsedd deklARATION och

25 c §

 Den omständighet att en skattskyldig är
 införd i det register över
 mervärdesskattskyldiga som avses i 172 §
 mervärdesskattelagen utgör inte hinder för
 tillämpning av den i 12 a kap.
 mervärdesskattelagen avsedda särskilda
 ordningen, om den skattskyldiges hemort
 eller fasta driftsställe är i landskapet Åland
 och om han inte inom det övriga Finlands
 territorium bedriver sådan affärsverksamhet
 för vilken en näringsidkare som är etablerad i
 ett land utanför gemenskapen skall införas i
 nämnda register.

Såsom i 1 mom. avsedd affärsverksamhet
 som bedrivs inom det övriga Finlands
 territorium anses verksamhet vilken enligt
 bestämmelserna om försäljningsland i mer-
 värdesskattelagen skulle ha ägt rum annor-
 städes i Finland än i landskapet Åland, om
 affärsverksamheten bedrivs av en

näringsidkare som är etablerad i ett land utanför gemenskapen.
 Stadgandet i 133 q § mervärdesskattelagen tillämpas inte på i 1 mom. avsedda skattskyldiga.

25 d §

Utan hinder av 25 b § tillämpas den särskilda ordning som avses i 12 a kap. mervärdesskattelagen inte på elektroniska tjänster som säljs till en i 25 b § 1 mom. avsedd köpare som är etablerad i landskapet när säljaren är en skattskyldig vars fasta driftsställe eller hemort är i landskapet Åland och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland.

25 e §

Utan hinder av 25 b § 1 mom. och 133 j § mervärdesskattelagen har en skattskyldig

som använder den särskilda ordningen och vars fasta driftsställe eller hemort är i landskapet Åland rätt till avdrag enligt 10 kap. mervärdesskattelagen.

25 f §

Utan hinder av 25 b § och 12 a kap. mervärdesskattelagen tillämpas på skattskyldiga som avses i 25 e § mervärdesskattelagens allmänna stadganden i fråga om avdrag eller återbäring och i fråga om annan försäljning än den som faller inom ramen för den särskilda ordningen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2003.
 Lagen tillämpas på tjänster som har utförts eller tagits i eget bruk den dag lagen träder i kraft eller därefter.

Helsingfors den 17 september 2002

Republikens President

TARJA HALONEN

Finansminister *Sauli Niinistö*

1.

Lag**om ändring av mervärdesskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut *ändras* i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 68 a § och mellanrubriken före denna, sådana de lyder i lag 585/1997, samt *fogas* till lagens I avdelningen ett nytt 12 a kap., en ny 163 § i stället för den 163 § som upphävts genom lag 915/2001 samt till 165 §, sådan den lyder i lag 1486/1994, ett nytt 3 mom. som följer:

*Gällande lydelse**Teletjänster*

68 a §

Bestämmelserna i 68 § tillämpas också på teletjänster.

En teletjänst har dock sålts i Finland även då

- 1) det fasta driftställe från vilket tjänsten överläts, eller, om den inte överläts från ett fast driftställe, säljarens hemort finns utanför gemenskapen,
- 2) köparen är någon annan än en näringsidkare, och
- 3) tjänsten överläts till köparens permanenta driftställe i Finland eller, om tjänsten inte överläts till ett permanent driftställe, då köparens hemort finns i Finland.

*Föreslagen lydelse****Radio- och televisionsutsändningar,
elektroniska tjänster och teletjänster***

68 a §

Bestämmelserna i 68 § tillämpas också på *radio- och televisionsutsändningar, elektroniska tjänster och teletjänster*.

En i 1 mom. avsedd tjänst har dock sålts i Finland även *när*

- 1) det fasta driftsställe från vilket tjänsten överläts eller, om den inte överläts från ett fast driftsställe, säljarens hemort är utanför gemenskapen,
- 2) köparen är någon annan än en näringsidkare, och
- 3) tjänsten överläts till köparens *fasta* driftsställe i Finland eller, om tjänsten inte överläts till ett *fast* driftsställe, *när* köparens hemort finns i Finland.

Med elektroniska tjänster avses följande tjänster som utförts på elektronisk väg

- 1) *överlåtelse och härbärgering av webbplatser (hosting) samt distansunderhåll av programvara och utrustning,*
- 2) *överlåtelse av programvara och uppdatering av denna,*
- 3) *överlåtelse av bilder, texter och uppgifter samt av databasåtkomst,*
- 4) *tillhandahållande av musik, filmer och spel, inbegripet hasardspel och spel om pengar, samt av politiska, kulturella, konstnärliga, idrottsliga, vetenskapliga eller underhållningsbetonade utsändningar eller*

Med teletjänst avses en tjänst som avser förmedling, sändning och mottagning av signaler, text- eller bildmeddelanden, ljudmeddelanden eller data via ledningar, radiovågor, optiskt eller med övriga elektromagnetiska metoder samt beviljande eller överföring av rätten att använda en dylik förmedlings-, sändnings- eller mottagningskapacitet.

tilldragelser,

5) *tillhandahållande av distansundervisning,*

6) *tjänster liknande dem som nämns i 1—5 punkten.*

En tjänst anses inte utgöra en elektronisk tjänst enbart av den orsaken att säljaren och köparen kommunicerar med varandra via e-post.

Med teletjänst avses en tjänst som avser förmedling, sändning och mottagning av signaler, text- eller bildmeddelanden, ljudmeddelanden eller data via ledningar, radiovågor, optiskt eller med övriga elektromagnetiska metoder samt beviljande eller överföring av rätten att använda en dylik förmedlings-, sändnings- eller mottagningskapacitet.

12 a kap.

En särskild ordning för elektroniska tjänster

133 d §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen har rätt att använda den i detta kapitel avsedda särskilda ordningen, om den skattskyldige säljer elektroniska tjänster till någon annan än en näringsidkare och överlåter tjänsten till köparens fasta driftsställe inom gemenskapen eller i det fall att tjänsten inte överlåts till ett fast driftsställe, om köparens hemort finns inom gemenskapen.

Med skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen avses näringsidkare som inte har sin hemort eller sitt fasta driftsställe inom gemenskapens område och som inte enligt artikel 22 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (sjätte mervärdesskattedirektivet), sådan denna artikel finns i artikel 28 h, är skyldig att på annat sätt än för denna särskilda ordning registrera sig som skattskyldig inom gemenskapen.

Den särskilda ordningen tillämpas på all i 1 mom. avsedd försäljning när säljaren är en skattskyldig som använder ordningen.

Bestämmelsen i 9 § 1 mom. tillämpas inte på ovan i 1 mom. avsedd försäljning till

juridiska personer som inte är näringsidkare när säljaren är en skattskyldig som tillämpar den särskilda ordningen.

133 e §

Med **registreringsmedlemsstat** avses den medlemsstat som en skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen kontakter för att anmäla när verksamheten enligt 133 d § inleds inom gemenskapen i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel.

Med **konsumtionsmedlemsstat** avses den medlemsstat där elektroniska tjänster utförs enligt det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 9.2 punkt f.

133 f §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer Finland som registreringsmedlemsstat skall på elektronisk väg till det skatteverk som nämns i 133 o § göra anmälan om att i 133 d § avsedd verksamhet inleds.

Skatteverket skall på elektronisk väg underrättas om ändringar av de uppgifter som lämnats i inledningsanmälan samt om att verksamheten upphör eller ändras så att den skattskyldige inte mera är berättigad att använda den särskilda ordningen.

Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om de uppgifter som skall lämnas i anmälan om att verksamheten inleds samt om sättet för att lämna de uppgifter som avses i 1 och 2 mom.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och som väljer en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat samt som är skyldig att betala skatt till Finland skall iakttä motsvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 g §

En i 133 f § 1 mom. avsedd skattskyldig införs i ett identifieringsregister och tilldelas ett individuellt identifieringsnummer. Skatteverket meddelar på elektronisk väg de skattskyldige identifieringsnumret.

En i 1 mom. avsedd skattskyldige avregistreras om

- 1) den skattskyldige meddelar att han inte längre utför elektroniska tjänster,
- 2) det på annat sätt kan antas att den

skattepliktiga verksamheten har upphört,
3) han inte längre uppfyller kraven för att få använda den särskilda ordningen, eller
4) han ständigt bryter mot reglerna i den särskilda ordningen.

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och har valt en annan medlemsstat än Finland som registreringsmedlemsstat samt som av denna anledning införts i denna medlemsstats identifieringsregister skall också införas i det register som avses i 1 mom.

Skatteverket underrätter på elektronisk vägen i 1 mom. avsedd skattskyldig om registrering som avses i denna paragraf, om avregistrering och om att vederbörande, med avvikelse från anmälan, inte införts i registret eller inte avregistrerats.

133 h §

En skattskyldig som inte är etablerad inom gemenskapen och vars registreringsmedlemsstat är Finland skall på elektronisk väg avge skattedeklaration för varje skatteperiod oberoende av om elektroniska tjänster har sålts under skatteperioden eller inte. Deklarationen skall avges till det skatteverk som nämns i 133 o §.

I skattedeklarationen skall uppges

- 1) den skattskyldiges identifieringsnummer,
- 2) specificerat för varje konsumtionsmedlemsstat där skatt skall betalas, det totala värdet, utan mervärdesskatt, på de elektroniska tjänsterna under skatteperioden, det totala värdet på motsvarande skatt och den skattesats som skall tillämpas,
- 3) det sammanlagda värdet på all den skatt som skall betalas enligt punkt 2.

Skatteperioden för en i 1 mom. avsedd skattskyldig är ett kalenderkvartal. Skattedeklaration skall avges senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden.

Skattedeklaration skall avges i euro. Om försäljningen har skett i annan valuta, skall i deklARATIONEN användas växelkursen för skatteperiodens sista dag. Omräkningen skall göras enligt de växelkurser som Europeiska centralbanken offentliggör för den dagen, eller om inget offentliggörande sker den dagen, nästa dag som växelkurserna offentliggörs.

Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om sättet för att avge de

elektroniska deklarationer som avses i 1 mom.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland skall i fråga om skatt som skall betalas till Finland iakttä motvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 i §

En skattskyldig som avses i 133 h § 1 mom. skall betala det i 133 h § 2 mom. 3 punkten avsedda totala värdet av den skatt som skall redovisas för en skatteperiod senast den 20 dagen i den kalendermånad som följer efter skatteperioden. Skatten skall betalas till ett bankkonto i euro som Skattestyrelsen bestämmer.

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland skall i fråga om den skatt som skall betalas till Finland iakttä motvarande bestämmelser som tillämpas i registreringsmedlemsstaten.

133 j §

Skattskyldiga som använder den särskilda ordningen får inte göra i 10 kap. avsedda avdrag. Däremot har sådana skattskyldiga, utan hinder av 122 § 1 mom., rätt att få den återbäring som avses i 122 §.

Rätten till återbäring gäller endast sådan skatt som enligt stadgandena i 10 kap. kunde ha dragits av, om den skattskyldige hade varit skattepliktig för sin verksamhet enligt lagens allmänna stadganden.

133 k §

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen skall ha tillräckligt detaljerad bokföring över den affärsverksamhet som omfattas av ordningen för att konsumtionsmedlemsstaten skall kunna fastställa riktigheten av den skattedeklaration som avses i 133 h §.

På begäran skall i 1 mom. avsedda uppgifter på elektronisk väg ställas till Skattestyrelsens, skatteverkets eller skatteombudets förfogande, om Finland är registrerings- eller konsumtionsmedlemsstat. Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om sättet att avge dessa elektroniska uppgifter.

Uppgifterna skall förvaras tio år från utgången av det kalenderår då affärstransaktionen genomfördes.

133 l §

Om inte annat bestäms i detta kapitel, tillämpas bestämmelserna om skattskyldiga i 13—22 kap. i tillämpliga delar på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland. Detsamma gäller en skattskyldig vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland till den del det är fråga är om skatt som skall betalas till Finland.

133 m §

Bestämmelserna i 13 kap. om periodisering tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat.

133 n §

Bestämmelserna i 147 § 1 mom. om betalning av skatt tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

133 o §

Det skatteverk som Skattestyrelsen bestämmer handlägger ärenden angående skattskyldiga som använder den särskilda ordningen.

133 p §

Bestämmelserna i 161 och 162 § samt i 164 § 1 mom. om deklarationsskyldighet och skatteperiod tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

133 q §

En skattskyldig som använder den särskilda ordningen införs inte i det i 172 § avsedda registret över mervärdesskattskyldiga. Bestämmelserna i 175 § 1 mom. om under rättelse till skattskyldiga om registreringsåtgärder tillämpas inte på skattskyldiga som använder den särskilda ordningen.

133 r §

Bestämmelserna i 19 kap. om påförande av skatt tillämpas inte på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars

registreringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat.

Bestämmelserna i 182 § om skatteförhöjning kan dock tillämpas på en skattskyldig som avses i 1 mom.

133 s §

Skatt som skall betalas till Finland på basis av skattedeklaration av en skattskyldig som använder den särskilda ordningen skall påföras inom ett år från utgången av det kalenderår till vilket den skatteperiod hör för vilken deklARATIONEN avgetts, om deklARATIONEN avgetts inom den i 133 h § 3 mom. föreskrivna tiden. Efter ovan nämnda tid kan efterbeskattning verkställas under de förutsättningar som avges i 179 § inom tre år från utgången av det kalenderår till vilket den skatteperiod för vilken skatten borde ha betalats hänför sig.

Om en skattskyldig som använder den särskilda ordningen betalar den skatt som skall redovisas till Finland för en skatteperiod utan debitering efter den tid som föreskrivs i 133 h § 3 mom. eller om skatten inte har betalats inom nämnda tid, skall skattetillägg betalas eller påföras enligt 183 §.

133 t §

Bestämmelserna i 20 kap. om handledning och förhandsavgörande skall inte tillämpas på en skattskyldig vars registreringsmedlemsstat är Finland till den del det är fråga om skatt som skall betalas till en annan medlemsstat.

133 u §

Har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen uppgett den skatt som för en skatteperiod skall redovisas till Finland till för högt belopp, får han rätta felet genom att dra av den till för högt belopp redovisade skatten från den skatt som skall redovisas till Finland för de följande skatteperioderna under kalenderåret.

Överbetald skatt som skall redovisas till Finland återbärs efter kalenderårets slut på ansökan eller på basis av annan utredning till en skattskyldig som inte har gjort i rättelse enligt 1 mom. Skatten kan återbäras inom tre år från utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgivit skatten till för högt belopp eller också

senare på yrkande som den skattskyldige framställt inom nämnda tid.

Vid tillämpningen av 187, 192, 193 och 204 § utgör det kalenderår till vilket ifrågavarande skatteperiod hänförs sig räkenskapsperiod för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

133 v §

Bestämmelserna i 209 a § om skyldighet att ge verifikation tillämpas inte till den del det är fråga om skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är Finland.

133 x §

Bestämmelserna i 218 § om mervärdeskatteförseelse tillämpas på en skattskyldig som använder den särskilda ordningen, om han trots uppmaning av myndighet underlåter att på behörigt sätt fullgöra sina skyldigheter enligt 133 f, 133 h eller 133 k §.

163 §

Ovan i 149 § 4 mom. avsedd ansökan om förskottsåterbäring, i 161 § avsedd etablerings-, ändrings- eller nedlägningsanmälan, i 162 § avsedd skattedeklaration och i 162 b § avsedd sammandragsdeklaration kan lämnas också på elektronisk väg.

Skattestyrelsen utfärdar närmare bestämmelser om hur elektroniska uppgifter skall lämnas.

165 §

Stadgandena i 1 mom. tillämpas inte på deklARATIONER som på elektronisk väg avges till skattemyndigheterna.

Lagen träder i kraft den 1 juli 2003.

Denna lag tillämpas på tjänster som har utförts eller tagits i eget bruk den dag lagen träder i kraft eller därefter.

165 §

2.

Lag

**om ändring av lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och
accislagstiftningen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 30 december 1996 om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) det inledande stycket i 7 a § 2 mom., sådant det lyder i lag 586/1997, samt fogas till lagen nya 25 b—25 f § och före 25 b § en ny mellanrubrik som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

7 a §

Utan hinder av vad som bestäms i 68 a § har en teletjänst sålts utomlands då

Utan hinder av 68 a § mervärdesskattelagen har i nämnda paragraf avsedda tjänster sålts utomlands då

***En särskild ordning för elektroniska
tjänster***

25 b §

Utan hinder av 133 d § 1 mom. mervärdesskattelagen tillämpas den i lagens 12 a kap. avsedda särskilda ordningen även då en skattskyldig som använder denna ordning säljer elektroniska tjänster till andra än näringsidkare och överlåter tjänsterna till köparens fasta driftsställe i landskapet Åland, eller om tjänsterna inte överläts till ett fast driftsställe, då köparens hemort är i landskapet.

Med avvikelse från 1 mom. och utan hinder av 133 h § 5 mom. och 133 i § 2 mom. mervärdesskattelagen skall en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland i fråga om försäljning som avses ovan i 1 mom. särskilt avge i 133 h § mervärdesskattelagen avsedd deklaration och betala i 133 i § nämnda lag avsedd skatt till Finland.

Vid tillämpning av 133 e § 2 mom. mervärdesskattelagen på situationer som avses ovan i 1 mom. anses Finland vara konsumtionsmedlemsstat.

25 c §

Den omständighet att en skattskyldig är införd i det register över mervärdesskattskyldiga som avses i 172 § mervärdesskattelagen utgör inte hinder för

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

tillämpning av den i 12 a kap. mervärdesskattelagen avsedda särskilda ordningen, om den skattskyldiges hemort eller fasta driftsställe är i landskapet Åland och om han inte inom det övriga Finlands territorium bedriver sådan affärsverksamhet för vilken en näringsidkare som är etablerad i ett land utanför gemenskapen skall införas i nämnda register.

Såsom i 1 mom. avsedd affärsverksamhet som bedrivs inom det övriga Finlands territorium anses verksamhet vilken enligt bestämmelserna om försäljningsland i mervärdesskattelagen skulle ha ägt rum annorstädes i Finland än i landskapet Åland, om affärsverksamheten bedrivs av en näringsidkare som är etablerad i ett land utanför gemenskapen.

Stadgandet i 133 q § mervärdesskattelagen tillämpas inte på i 1 mom. avsedda skattskyldiga.

25 d §

Utan hinder av 25 b § tillämpas den särskilda ordning som avses i 12 a kap. mervärdesskattelagen inte på elektroniska tjänster som säljs till en i 25 b § 1 mom. avsedd köpare som är etablerad i landskapet när säljaren är en skattskyldig vars fasta driftsställe eller hemort är i landskapet Åland och vars registreringsmedlemsstat är en annan stat än Finland.

25 e §

Utan hinder av 25 b § 1 mom. och 133 j § mervärdesskattelagen har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och vars fasta driftsställe eller hemort är i landskapet Åland rätt till avdrag enligt 10 kap. mervärdesskattelagen.

25 f §

Utan hinder av 25 b § och 12 a kap. mervärdesskattelagen tillämpas på skattskyldiga som avses i 25 e § mervärdesskattelagens allmänna stadganden i fråga om avdrag eller återbäring och i fråga om annan försäljning än den som faller inom ramen för den särskilda ordningen.

46

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

*Denna lag träder i kraft den 1 juli 2003.
Lagen tillämpas på tjänster som har utförts
eller tagits i eget bruk den dag lagen träder
i kraft eller därefter.*
